

► **Radiografia d'El Salvador**
 Roda el món // Pàgina 18
 L'aniversari dels Acords de Pau que van acabar amb el conflicte armat salvadorenc ha estat una jornada de denúncia. Les organitzacions socials continuen demanant "pau amb justícia".

► **Finançament ètic**
 Què es cou // Pàgines 22 i 23
 Una economista diu que si no controllem els nostres diners correm el perill que els usin per funcions alienes als nostres principis. Cada cop més persones i entitats comparteixen aquest desig.

► **500 Contra-Infos**
 Expressions // Pàgina 24
 El juny de 1998 va sortir el primer *Contra-Infos*, butlletí mural per penjar als centres socials. Quasi deu anys després, el setmanari ha celebrat el mig miler d'exemplars amb festa i un nou disseny.

setmanari de comunicació **directa**

núm. 79 // 30 de gener de 2008

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

Els espies de Musharraf van inventar la cèl·lula del Raval

» Així està el pati // Pàgina 10

FONTS DE LA COMUNITAT PAKISTANESA A BARCELONA ACREDITEN AQUESTA VERSIÓ

» Així està el pati // Pàgina 9

Can Vies va a judici enmig d'un ampli suport social

José Angel Ciércoles, treballador de TMB, fa una crida per defensar el Centre Social durant l'acte al passeig Lluís Companys. Albert Garcia

» De dalt a baix // Pàgines 3-5

Els interessos capitalistes unifiquen els criteris de planificació urbanística

» Així està el pati // Pàgina 12

Les tortures d'Atenco arriben a l'Audiència Nacional

» Així està el pati // Pàgina 13

La Plataforma en Defensa de l'Ebre tampoc vol transvasar l'aigua del riu Roine

» Així està el pati // Pàgina 11

4.000 persones omplen els debats del primer Fòrum Social Català

Editorial

No només hem de tancar l'aixeta

Continuant ens bombardegen amb el missatge que hem de tancar l'aixeta de casa per reduir el consum d'aigua. Els pantans cada cop estan més buits i, si no arriba una tanda de pluges intenses a les capçaleres del Ter i el Llobregat, en pocs mesos ens trobarem amb restriccions horàries de l'aigua de boca. Aquestes restriccions, però, ja han arribat a alguns municipis dels altiplans centrals de l'Anoia i la Segarra. És clar que s'ha d'estalviar aigua. Llençar aigua per l'aixeta pel simple fet que no s'atura el seu flux és un símptoma més de la cultura consumista absurda en què ens trobem immersos. Ara bé, la ciutadania anònima és la responsable d'aquesta situació? El mateix govern que inverteix milers d'euros en campanyes publicitàries per tal de reduir el consum ha estat incapaç de plantar cara als lobbys de promotors que han estès la cultura del malbaratament amb els camps de golf. Una moda elitista que genera la pèrdua de milions de litres d'aigua simplement pel caprici d'uns pocs, d'una minúscula minoria. Tampoc han sabut o volgut impedir l'extensió d'urbanitzacions que han cimentat gran part de les àrees prelitorals i prepirenques, amb un efecte en cadena que ha dessecat diversos aquífers. Això s'ha fet amb la complicitat i el patrocini de les grans constructores. I ara pretenen que la solució també sigui fruit d'un acord amb aquestes grans empreses del ciment i el totxo, amb els minitransvasaments, el transport marítim o les dessaladores. Moviment de capital i inversió. Però no seria més fàcil reduir el consum? Tal com apunta la Plataforma en Defensa de l'Ebre el repte rau en la nova cultura de l'aigua, en una gestió eficient per uns usos racionals. Deixem de posar pedaços.

Pensem, doncs existim

Un Fòrum Social Català esperançador

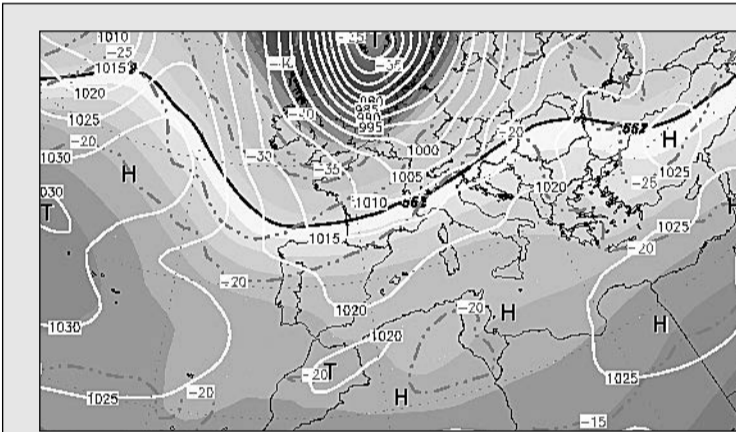
↳ Luis Zhu
/directa@setmanaridirecta.info/

Ja fa temps que la majoria de persones d'aquest país pateix, dia rere dia, un empitjorament creixent de la seva qualitat de vida. El model de desenvolupament neoliberal ha estat indiscutit pels dos partits que l'han gestionat, PSOE i PP. Els uns amb un tarannà més amable i els altres amb l'esperit conservador i dictatorial que caracteritza el seu ADN polític, tots dos han aplicat disciplinadament el programa neoliberal. Primer va ser la destrucció i la precarització de les nostres feines a través de la reconversió industrial massiva, la creació de nous tipus de contractes de treball i la possibilitat de subcontractar el personal. Després va arribar la priva-

tització d'empreses públiques com Telefónica o Iberia sota el pretext de millorar la qualitat i el preu dels seus serveis. Com tots sabem, ni Movistar és més barat ni Iberia és més puntual. I ara vivim la privatització progressiva d'alguns serveis essencials pels treballadors i les treballadores d'aquest país —els transports públics, l'ensenyament i la sanitat—, també amb el fals argument que l'empresa privada gestiona millor que la pública. En realitat, però, el que hi ha al darrere és l'afany de lucre del capitalisme, que vol devorar tots els espais socials i convertir els drets en negoci.

Però, aquest cap de setmana ens hem trobat amb una lògica diferent al Fòrum Social Català. La gent que hi ha anat i l'ha fet possible no ho ha fet per diners.

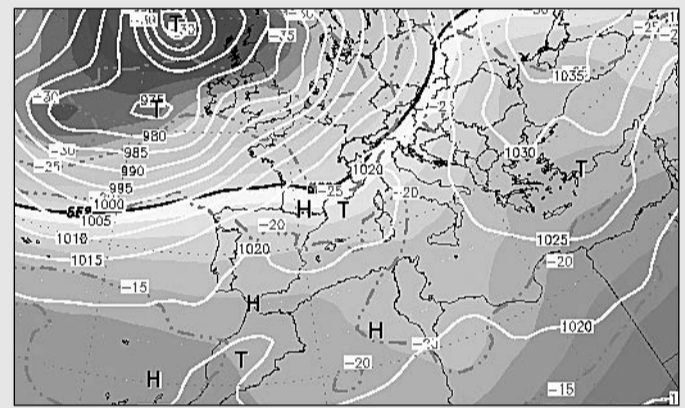
Eren activistes de diferents moviments socials amb diferents ideologies i estratègies, però amb un objectiu comú: frenar el neoliberalisme i construir una alternativa a la societat capitalista actual. L'èxit d'aquest primer Fòrum ha sorprès tant l'organització com moltes de les més de 5.000 participants que s'hi han trobat per posar en comú experiències de lluita diferents. Gràcies a això, molta gent ha sortit del Fòrum sabent que davant l'ofensiva del capital hi ha moltes més persones de les que ens pensem que lluiten tenaçment per canviar la situació i que estan obertes a entendre les resistències i a construir una unitat social davant el neoliberalisme. El que hi ha darrere d'aquestes lluites és l'esperança de fer un món més humà. ☺

El divendres ens creuarà un front fred amb l'entrada de vents de mestral.

Marxa l'anticicló

De moment no tindrem grans canvis, però marxa l'anticicló. El divendres 1 de febrer al vespre un front fred ens creuarà de nord a sud i debilitarà la falca anticiclònica que ens afecta. Nevarà al Pirineu i baixaran les temperatures a tot el país. Les ventades del nord-oest seran fortes. Els dies posteriors s'acostaran altres fronts amb inestabilitat, però no sembla que hagin de ser massa actius. Més núvols alts i mitjans.

El diumenge l'anticicló es debilitarà i les ventades de ponent seran més marcades.

Com s'ha fet?

Aquesta setmana hem de donar forces ànims al nostre estimat i inestimable coordinador d'Així està el pati, que ha aparegut a la redacció amb un flegmó gran com un puny produït per una extracció d'urgència del queixal del seny. Així que, ànims xava! A la DIRECTA cada cop tenim menys seny! També aprofitarem per saludar altres membres de la DIRECTA que han caigut en combat aquesta setmana: la Tània, de publicitat, al llit amb la grip i en Lluc, coordinador del tema de la setmana, també amb la grip. I segur que se'ns escapa algú, perquè cada cop som més.

Sí, senyors i senyores, cada cop som més, som una plaga. Aquesta setmana donem la benvinguda a un nou col·laborador de la redacció, en Luí Zhu, que s'estrena en un to molt positiu. Benvingut.

També ampliem la família cap a Ripoll. A partir d'aquesta setmana cada dimecres podreu trobar el setmanari a dos nous punts de venda de la capital del Ripollès: la llibreria la Tralla i el bar l'Obrador, recentment inaugurat. Aprofitem per enviar-los una salutació afectiva, donar-los les gràcies per tot i desitjar-los moltíssima sort en aquesta nova aventura que acaben de començar.

Fins la propera setmana.

El racó il·lustrat

Quechua

Qui som

COMPAGINACIÓ
Roger Costa
REDACCIÓ
De dalt a baix: Lluc Salellas *
Impressions: Laia Alsina i Mariona Ortiz * Així està el pati: Jesús Rodríguez i Pau Cortina * Roda el món: Guillem Sánchez *
Observatori dels mitjans: Enric Borràs i Abelló * Què es cou: Gemma Garcia i Jordi Panyella *
Expressions: Roger Palà i Estel Barbé Serra * La graella: Xavi Camós * La Indirecta: Sergi Picazo

FOTOGRAFIA
Albert Garcia i Berta Alarcó
IL·LUSTRACIÓ
Jordi Borràs
CORRECCIÓ
Col·lectiu de correcció i edició "correl-gint"
PUBLICITAT
Tània
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS i ADMINISTRACIÓ
Jesús Hita

Edita: **Associació per la Difusió Sense Límits ADSL**
Dipòsit Legal: **GI-1528-2005**
c/ **Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902**
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il.lustraciadirecta@gmail.com
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 29

creative commons **LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS**
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
 (cc) **-Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
 (nc) **-No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
 (nd) **-Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
 - Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
 - Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.
 Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» Actualment gairebé la meitat de la població mundial viu en zones urbanes. Però fa 35 anys només prop d'un 33 per cent de la població residia a les conurbacions. Aquest augment s'ha produït de manera més acusada als països subdesenvolupats, que han duplicat la seva població a les ciutats. De cara al futur sembla que continuarà la mateixa tendència. En aquest sentit, el *National Geographic* preveu que de cara a l'any 2015 el 39 per cent dels habitants dels països subdesenvolupats viuran en ciutats, mentre que a la resta d'estats es calcula que la xifra pujarà fins al 84 per cent. Sembla ser, doncs, que el futur el viurem a les ciutats_

URBANISME // ELS PROPIETARIS DEL SÒL VOLEN CONVERTIR LES PARCEL·LES EN ZONA URBANITZABLE

La ciutat capitalista crea injustícies socials i desigualtats espacials

L'obligatorietat d'esdevenir propietari és la clau per comprendre l'evolució de l'urbs

En aquesta fase del capitalisme especulatiu, l'apropiació de l'espai urbà per part de les classes dominants s'ha anat accentuant i la transformació de les metròpolis en competència és ràpida i constant. Aquest reportatge ofereix unes pinzellades de com i per què passa això a través de dos exemples de ciutats actuals (que podrien ser uns altres) que pateixen una forta transformació urbanística: Madrid i Istanbul.

Abel Albet i Mas. Geògraf
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La ciutat capitalista contemporània hi coincideixen els interessos, sovint confrontats, de col·lectius molt diferents: els agents urbans que –cadascun amb el seu paper actiu– contribueixen a la creació i la transformació de la ciutat. Així, els propietaris del sòl busquen convertir el major nombre de parcel·les possible en zona urbanitzable i poder edificar més cases en els seus terrenys; els promotors immobiliaris pre-

Construcció dels gratacels del Fòrum, a Barcelona

Arxiu Edu Bayer

nen disposar d'infraestructures i equipaments que augmentin la seva qualitat de vida.

Tanmateix, no totes les veus d'aquests agents s'expressen amb la mateixa força: algunes veus es converteixen en crits estridents que pressionen els altres agents (els propietaris del sòl als ajuntaments, els ajuntaments a les associacions de veïns, els promotors immobiliaris als ciutadans que no volen vendre el seu pis, etc.) i, si amb les pressions no n'hi ha prou, comença l'acció *al·legal* –o directament *il·legal*– sota la forma de corrupció urbanística. El fet de disposar d'informació privilegiada i de contactes oportuns dins l'administració, l'establiment d'acords entre propietaris, promotors i empresaris, la promoció d'un determinat model de ciutat que prioritza uns barris i uns

àmbits i la mercantilització d'aspectes essencials del fet urbà (la cultura, la ciutadania, els espais i equipaments públics, etc.) són algunes de les tàctiques que s'utilitzen habitualment en el negoci de la ciutat i que permeten que alguns agents hi actuïn de manera preferent o oportunista, en detriment de la resta i del bé públic col·lectiu.

Segurament la tàctica més subtil i eficient del joc entre els diferents agents –i una de les que asseguren i projecten amb més èxit les estratègies d'alguns d'ells– és la d'introduir en la mentalitat de la ciutadania la urgència d'esdevenir propietari del seu habitatge. D'aquesta manera, la persona no només entra en la roda subjugant dels mecanismes financers, sinó que –com a propietària– també esdevé una pse-

udoespeculadora, ja que ningú no vol que la seva propietat perdi valor. Les conseqüències de tot això són socials i culturals, ja que l'accés a la propietat esdevé un

Les ciutats han endegat processos de renovació interna

pas decisiu a l'hora de considerar la ciutat pel seu valor de canvi i per l'interès personal més que pel seu valor d'ús i pel seu vessant creatiu i comunitari.

Integrades en una espiral de competitivitat internacional, úl-

timament les ciutats han endegat uns processos de renovació interna (gentrificació, comunitats tancades, arquitectura elitista, etc.) i de promoció exterior (exposicions internacionals i jocs olímpics, atracció de turisme i d'inversions, etc.) que, a la pràctica, han suposat el triomf d'una visió economicista i consumista de la ciutat, en detriment de la mirada cooperativa i sostenible. L'espectacularitat d'aquestes noves polítiques urbanes enlluerna fàcilment. Sovint es recolzen en campanyes promocionals que emfatitzen el suposat benefici que en treu la ciutadania però, en realitat, afavoreixen preferentment els interessos i les estratègies dels principals inversors i promotors d'aquests nous models urbans. A més, la il·lusió de la participació col·lectiva en els nous projectes urbans s'utilitza, sovint, per silenciar les veus disidents i les mirades alternatives.

► **Alternatives al model**

Què es pot fer davant d'aquest panorama? D'entrada es pot lluitar per les funcions i els espais públics com a àmbits comuns i necessaris de trobada, coneixement, reconeixement i negociació entre els interessos legítims de tots els qui viuen la realitat urbana. Sortir al carrer i reivindicar el rol de la ciutadania com el veritable agent protagonista de la construcció i la gestió de la ciutat, tot recuperant les parcel·les de decisió que s'han autoatribuït els tècnics i polítics professionalitzats. Recordar les virtuts correctives, prospectives, estratègiques i normatives de la planificació urbanística i territorial com una plataforma òptima per reconduir les injustícies espacials i les desigualtats socials pròpies del fet urbà capitalista. ☐

Els propietaris dels habitatges volen que les seves cases no perdin valor

tenen vendre més habitatges a un preu més alt; els empresaris i fabricants desitgen més facilitats en la localització i en els accessos a les seves indústries; els propietaris dels habitatges volen que les seves cases no perdin valor, i els ciutadans dema-

La ciutat: una màquina eficient de producció de valor

La Revolució Industrial que es consolida a molt racons de l'Europa del segle XIX no només privilegia la ciutat com a localització òptima de la nova estructura social i econòmica, sinó que la converteix en un objectiu en si mateix. D'aleshores ençà, moltes de les intervencions operades en el territori urbà estan orientades a convertir la ciutat en una màquina productiva més, un engranatge eficaç, eficient i rendible del qual

s'han de llimar els detalls que dificultin el seu funcionament *correcte* i el seu encaix dins el sistema econòmic capitalista, basat en la indústria o els serveis i en les relacions de classe desiguals. Amb l'argument de la necessitat de renovació interna, de construcció d'habitatges o de noves vies de comunicació, en moltes ocasions s'ha manipulat la pràctica de l'ordenació del territori urbà, d'una banda, com a excusa per permetre

l'actuació de determinats agents urbans que veuen en el sòl una mercaderia que es compra i es ven al mercat i sobre la qual s'especula d'acord amb les lleis de l'oferta i la demanda. D'altra banda –i com a conseqüència de l'anterior–, l'urbanisme també ha esdevingut una tàctica de transformació de les relacions socials que permet aprofundir en la jerarquització i la segregació espacial de les diferents classes socials.

El pla: una eina correctiva i prospectiva

L'administració pública encarregada de l'ordenació del territori i de l'urbanisme és un altre dels agents que intervenen en la producció de la ciutat. La seva funció hauria de ser sempre la d'intentar posar d'acord els diferents agents i beneficiar el màxim els interessos generals dels ciutadans, ja que individualment els és més difícil transmetre la seva opinió a la resta d'agents. La funció de l'urbanisme i

dels plans urbanístics (elaborats amb caràcter normatiu per i des de l'administració pública) és, precisament, servir de marc de consens entre aquest joc d'interessos confrontats per afavorir la solució dels problemes actuals de la ciutat i plantejar la seva evolució futura. La participació activa i decisiva dels ciutadans en l'elaboració, la gestió i el control de la planificació és molt important.

» Davant la potència i el poder creixents del sector immobiliari en l'economia espanyola, l'alcalde de Marinaleda, J. Manuel Sánchez Gordillo, ha proposat un seguit de punts per tal d'evitar les conseqüències negatives del model actual. Gordillo creu que la solució passa per fer una llei que declari el sòl urbanitzable com un dret de la humanitat i que acabi amb la concepció de mercaderia que se'n té. D'altra banda, l'alcalde andalús assenyala que la clau de volta podria ser dotar els ajuntaments del poder econòmic necessari per evitar que acabin negociant amb els constructors, principal font d'ingressos de molts municipis_

URBANISME // LA CIUTAT ALBERGA NOMBRESES SEUS DELS GEGANTS EMPRESARIALS DEL PLANETA

Madrid: l'impacte social i ambiental d'una gran metròpoli

Almudena Sánchez Moya i Emmanuel Rodríguez López. Participants al llibre *Madrid: ¿la suma de todos? Globalización, territorio, desigualdad. Traficantes de Sueños, 2007.* /redaccio@setmanaridirecta.info/

Que Madrid s'ha convertit en una gran ciutat global sembla evident si fem cas de la propaganda institucional. La Comunitat Autònoma ha duplicat el seu Producte Interior Brut en menys d'una dècada, ha creat més d'un milió de llocs de treball i creix a un ritme anual que oscil·la entre el quatre i el cinc per cent. Ara bé, el que és menys evident són els motius que expliquen el suposat èxit del model madrileny i, especialment, les conseqüències que té sobre la seva ecologia social.

Ha passat de les fàbriques i els petits tallers als gratacels i als grans centres comercials

Pel que fa a la primera qüestió, cal tenir una perspectiva històrica, com a mínim de quatre o cinc dècades. Efectivament, el Madrid del *desarrollismo* franquista va experimentar una forta explosió demogràfica, industrial i urbanística que va concloure sobtadament amb la crisi de 1973 a 1979. Durant aquells anys, l'atur industrial i la manca d'expectatives van fer fracassar el model de concentració industrial ideat pel centralisme franquista. La presència d'un moviment veïnal important i la crisi social van provocar polítiques d'austeritat, de contenció urbanística i d'una certa responsabilitat social. Tot i això, des de finals de la dècada de 1980 i, especialment, a partir de 1995 sembla que la ciutat ha iniciat una nova ruta cap a la prosperitat. A què es deu aquesta inflexió?

► **Madrid, la ciutat financera**
Tot fa pensar que el quid de la qüestió es troba en la ràpida mutació de l'economia regional. A nivell simplement paisatgístic, per exemple, s'ha passat de les fàbriques velles del metall i dels petits tallers de la perifèria metropolitana als gratacels corporatius i als grans centres comercials. En efecte, la principal transformació ha

Construcció de les quatre torres, a Madrid

Arxiu

estat marcada per l'expansió de la nova economia, altament globalitzada i que podríem descriure com un gran conglomerat de centres de comandament dels agents corporatius més variats: empreses transnacionals, entitats financeres, institucions firals, etc.

De fet, per entendre millor de què parlem, Madrid és avui dia la vuitena ciutat del món que alberga més seus socials dels gegants empresarials del planeta: concretament, 21 dels 2.000 agents corporatius de més envergadura econòmica són a Madrid. Es tracta, especialment, de vells monopolis de serveis i de l'electricitat que es van privatitzar durant la dècada dels 90 (Telefónica, Unión Fenosa, Endesa), de les grans constructors (ACS, Acciona Ferrocarril, OHL) i dels taurons financers (BSCH, Caja Madrid). Durant els últims quinze anys totes elles han estat practicant una política d'expansió internacional –primer a l'Amèrica Llatina i després a la resta del món– i s'han convertit en bèsties econòmiques a l'estil de les multinacionals nord-americanes.

A més, aquesta oligarquia empresarial ha jugat un paper fonamental en l'ús intensiu que s'ha fet del territori, amb les conseqüèn-

cies ambientals que se'n deriven, i ha demostrat l'existència d'una subordinació de les administracions als interessos privats. El resultat és ben conegut: requalificacions massives del sòl, generalment destinat a la construcció residencial –a causa de la seva rendibilitat elevada– i desenvolupament de fortes inversions en infraestructures. Així doncs, entre 1991 i 2001 Madrid va augmentar un 47 per cent el sòl compromès per a l'edificació. De la mateixa manera, s'ha sobredimensionat la xarxa de carreteres –sobretot d'autovies–, que ha convertit Madrid en la metròpoli europea amb més quilòmetres de vies ràpides per milió d'habitants. A més, a través del TAV, ha incorporat algunes ciutats circumdants com Segòvia, Gu-

Existeix una subordinació de les administracions als interessos privats i empresarials

adalajara i Toledo. Tot plegat a canvi de posar en perill zones naturals importants com el Parc Natural de la Conca Alta del Manzanares o del riu Guadarrama.

Tanmateix, el principal objectiu d'aquestes polítiques ha estat facilitar el desenvolupament del sector de la construcció, a més de drenar una gran quantitat de diner públic a les butxaques de les constructors i les financeres. I aquesta realitat s'ha desenvolupat a través d'actuacions corruptes o caciquistes i amb l'empara de les administracions territorials.

► **Canvi en l'estratificació social**
Al mateix temps, aquesta dimensió empresarial de Madrid ha suposat la creació de desenes de milers de llocs de treball per a directius, tècnics i professionals d'alt nivell que treballen per a les grans empreses. Alguns exemples d'aquest efecte són l'augment de les consultories financeres, les empreses publicitàries, els estudis d'arquitectes, etc., un nou estrat laboral que anomenem *global class*. Dins el mateix procés, també ha aparegut un exèrcit d'assalariats mal remunerats i molt precaritzats que treballen precisament en els sectors econòmics dependents

dels centres de comandament econòmics i de les necessitats de la nova classe global: netejadores d'edificis, guàrdies de seguretat, cambres, empleades domèstiques, treballadores sexuals, etc. Es tracta d'una nova realitat social que s'assimila als *working poors* nord-americans, integrats bàsicament per dones i immigrants (actualment són 900.000 a la regió). Madrid camina cap a una fractura social que s'expressa en el fet que sigui la Comunitat Autònoma més rica i, al mateix temps, aquella on es manifesta un creixement més gran de les desigualtats socials. De la mateixa manera, la polarització social s'ha començat a manifestar en una tendència al reforçament de les dinàmiques de segregació social. Això es pot veure, per exemple, en el fet que les rendes mitjanes i altes no només han recolonitzat alguns espais del centre, sinó que també fugen dels espais més degradats i del sud metropolità per instal·lar-se a les zones d'urbanització dispersa del nord i de l'oest de la ciutat. Sembla que el futur pot portar-nos a unes perifèries abandonades per les administracions, integrades per antics immigrants i per poblacions natives atrapades en els barris més mal equipats. ◉

» Durant el 2006, quinze de les 24 denúncies per abusos urbanístics que es van rebre al Parlament Europeu procedien de l'Estat espanyol. A principis de 2007 les instàncies judicials estaven investigant fins a quinze casos de possible corrupció urbanística als Països Catalans. El més conegut és –sens dubte– el d'Andratx, però trobem altres casos a Oriola, València, Alacant, Torrevella o Santa Margalida_

URBANISME // ISTAMBUL I LA CAPADÒCIA SÓN DESTINS ESTRELLA PELS TURISTES EUROPEUS

La possible entrada a la Unió Europea transforma Turquia

Anna Sala

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'actual Istanbul va ser la capital de l'imperi Bizantí durant més de mil anys. La seva hegemonia va durar fins l'any 1453, quan va ser assetjada i ocupada per l'exèrcit otomà dirigit per Mehemet II. El poder i el control de l'Imperi otomà, en aquest i altres territoris situats entre Orient i Occident, es va allargar fins a la Primera Guerra Mundial, moment en què va ser desmembrat per la victòria dels països aliats i la conseqüent redefinició geogràfica europea. Després de la derrota i la partició territorial per part dels vencedors, Mustafà Kemal Atatürk va liderar la guerra d'independència turca i va establir la República de Turquia l'any 1923. Atatürk va introduir una gran varietat de reformes per modernitzar el nou estat democràtic i secular.

Turquia encara és un país desconegut per una gran majoria d'europes

Ara, més de 80 anys després, una nova *modernització* afecta Turquia, la transició turca cap a un estat europeu. Però primer cal recordar que Turquia encara és un país desconegut per una gran majoria d'europes. Ens arriben notícies de la seva possible adhesió a la Unió Europea, alguna informació sobre els conflictes que té amb el poble kurd o la negació oficial del genocidi armeni per part de l'Estat actual. En l'àmbit cultural, es coneix per la literatura d'Orhan Pamuk i per algunes pel·lícules que, tot just ara, comencen a ser exhibides. Per últim podríem afegir també que tant Istanbul com la coneguda Capadòcia són destins estrella per als turistes europeus.

Evidentment, aquest ventall de possibilitats no és prou ampli per conèixer una cultura. Tot i això, alguns entesos asseguruen que Turquia ja està molt present en el nostre continent en l'àmbit institucional, econòmic o fins i tot esportiu. Els mateixos entesos afirmen que Europa ha influenciat i ha ajudat en el procés de demo-

Anna Sala

Istanbul perd el seu caràcter oriental i hi proliferen sostres de dues aigües per combatre una neu que mai caurà

cratització d'aquest país i que la seva integració com a entitat d'arrrels musulmanes servirà com un exemple clau per a la resta de països islàmics.

► Compartir o assimilar?

La qüestió, doncs, és que Turquia s'apropa al model europeu. D'això alguns en diuen modernització i, d'altres, expansió del capital occidental. I és que els paràmetres que marca la Unió Europea per donar el vistiplau a una nova adhesió són més que qüestionables segons alguns agents socials que acusen el procés de no provocar un acostament civil o social entre països ni una barreja cultural, sinó més aviat una assimilació dirigida en funció del capital.

De fet, en aquests moments, Turquia està adaptant la seva societat, la seva cultura, la seva economia i les seves infraestructures a unes determinades aptituds preestablertes per altres territoris. Alguns exemples clars d'això són les transformacions urbanístiques de les principals ciutats, les migracions dins el seu propi país o els canvis forçats en el sector de l'agricultura. Fins i tot en el món de la cultura, on hi ha una proliferació d'esdeveni-

ments internacionals, el canvi és evident: biennals, festivals de música, de cinema, d'art digital, etc. No obstant això, la gran majoria de la societat turca es troba al marge d'aquesta realitat. Cal tenir en compte que parlem d'un país amb censura d'informació, amb barreres frontereres i amb un poderós estat policial i militar. Tot això sense entrar a parlar de temes com la religió, el gènere, el nacionalisme, etc. Tot plegat, doncs, fa que aquesta realitat de canvi plantegi un catàleg de contrastos i contradiccions.

D'altra banda, també trobem un clar desequilibri de poder en aquestes transformacions. I això és així perquè els processos polítics estatals per entrar en contacte amb Turquia fan que ens presentin un país molt europeïtzat a través de la uniformització transnacional de les cultures, igual que la dels mercats. Només cal recordar quantes vegades hem sentit dir: "Però si Istanbul és molt europeu!", entenent com a sinònim d'europeu la presència de marques comercials conegudes als aparadors dels comerços, o bé la poca presència de dones amb l'hijab (mocador al cap) o la burca (tela negra que cobreix tot el cos).

► La Turquia europea

Així doncs, sembla que tot plegat hagi de derivar cap a una transformació de Turquia que provoqui una assimilació completa d'aquest país mediterrani per part de la Unió Europea. No es pot oblidar que Turquia, com molts altres estats, és un país molt ric en la seva cultura i diversitat. De moment,

però, els fets demostren que des de les altes instàncies de govern obvien la necessitat de fer conèixer la seva música, els seus menjars, els seus mercats, la seva arquitectura o el seu ritme temporal mentre aposten pels parcs turístics de cap de setmana destinats únicament a la despesa d'euros. ☺

+ INFO: ISTANBULMAP.ORG

Istanbul: welcome to Europe!

Si mirem el típic mapa turístic d'Istanbul, tan sols veurem un deu per cent d'aquesta ciutat de quasi catorze milions de persones. La ciutat, per fer-nos una idea, té una extensió de 5.700 quilòmetres quadrats, 100 quilòmetres de punta a punta i compta amb un patrimoni de 2.562 mesquites, 142 esglésies i setze sinagogues.

Durant els darrers anys el centre de la ciutat es troba afectat pel nou pla de remodelació urbanística. Els mitjans de comunicació valoren aquesta transformació de manera molt positiva. Ara bé, la realitat és més complexa. Per poder dur a terme tots aquests canvis, obliguen les famílies amb pocs recursos i immigrants a traslla-

dar-se a les zones allunyades de la ciutat. A més, molts espais públics –com els parcs o les zones costaneres– passen a mans del capital privat. Molts petits comerços han d'abandonar els seus negocis per deixar pas a l'edificació de *boutiques* i hotels luxosos, molts dels quals també s'apropien d'edificis de patrimoni cultural.

Així doncs, les dimensions d'aquesta ciutat ens fan concloure que totes aquestes transformacions afecten molts milers de persones en tots els àmbits de la seva vida, ja que canvien tant l'espai on conviuen amb el nucli familiar com el sector productiu on estan acostumats a treballar els ciutadans d'Istanbul.

Impressions

Rolando Guerra. Membre de Comunicant

/opinio@setmanaridirecta.info/

Nomenaments a la CCRTV

No, si no calia ser cap profeta quan vaig dir al meu amic periodista que la tant desitjada llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV) acabaria com ha acabat finalment: en un espectacle de vodevil en què actors i actrius atrotinats ja ni s'esforcen per fer veure que ho fan bé.

Recordo els fets. A l'època de Pujols & C. El director boss de les ràdios i televisions de la Generalitat era nomenat pel govern, per les raons i amb les conseqüències que fins i tot el més subnormal de nosaltres pot imaginar amb certa facilitat. Això era escandalós fins i tot per a molts professionals i els polítics del tripartit s'esgargamellaven dient que quan els toqués manar a ells això canviaria, que farien una llei i que els senyors i senyores que gestionessin la Corporació serien escollits democràticament, amb transpa-

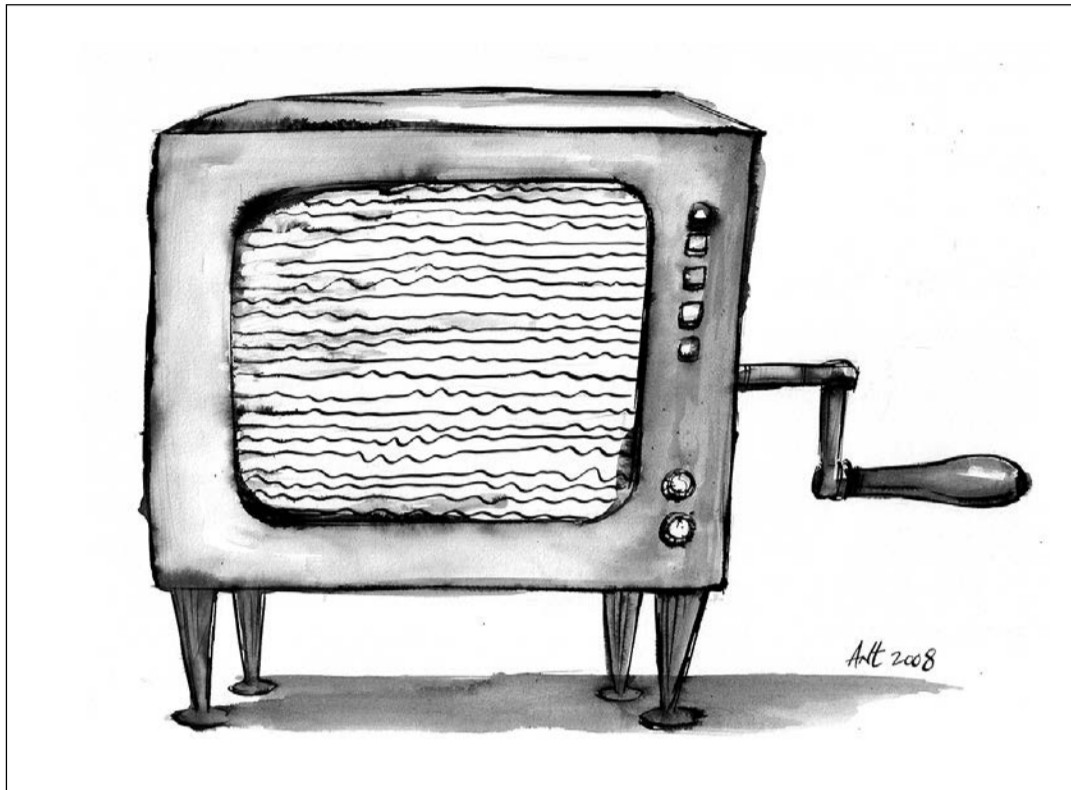
rència, que serien independents, que vetllarien pels drets de la ciutadania, dels periodistes i de la veritat. Vaja, que serien uns John Wayne de la societat de la informació.

Passen els mesos i els anys i, un bon dia, el tripartit guanya les eleccions i, com que són gent de paraula, s'arremanguen i fan una llei, copiada —com tot el que fan— (sort en tenen que l'SGAE encara no s'ha fixat en aquest sector) d'algun altre país on ja ha fracassat estrepitosament.

Confesso que no me l'he llegida, però sembla que la gran cosa és que el nomenament del director boss de la CCRTV ja no correspon al govern sinó al Parlament. La quinta essència de les pràctiques democràtiques. El Parlament ha de proposar una rosa de candidats i el Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) escull els dotze membres del Consell. Després torna al Parlament i, al final d'aquest minuet, tenim una direcció dels mitjans audiovisuals públics de Catalunya d'allò més professional, seriosa i —no cal dir-ho— independent.

Ara tothom es queixa i, entre lamentacions, acusen els partits d'haver fet trampa, d'haver-se posat d'acord i d'haver nomenat amb criteris de quota (dos per a mi que sóc més gros, un a ell que és col·lega meu, etc.) els dotze membres del Consell; acusen el CAC (que, ho recordo de passada, també està format seguint el mateix sistema) d'haver combregat amb rodes de molí i no haver exercit la seva funció d'ens regulador i imparcial.

Per mi el problema rau en el poder que tenen els partits de fer i desfer certes coses sense cap control seriós per part nostra (el poble)

Anthony Garner

Digueu-me simplista, però per mi el problema rau en el poder que tenen els partits de fer i desfer certes coses sense cap control seriós per part nostra (el poble). Atorgar en exclusiva als polítics el dret de decidir sobre assumptes de llibertats i drets civils equival a donar una bossa de cacauets a un ximpanzé i confiar que els distribueixi de manera equitativa entre tots els animals del zoo.

En una tertúlia televisiva un representant del CAC va justificar la seva actitud —diguem-ne que poc valenta— amb arguments estrictament legalistes i va afir-

mar emfàticament que el que compta és la cultura democràtica dels escollits, que ja és prou garantia —com demostra, al seu entendre, el dia a dia del mateix CAC— d'independència de criteri i d'actuació. És a dir, segons aquest senyor, els escollits pels partits en òrgans com el CAC i la CCRTV no acaten les ordres de les direccions respectives. Però —dic jo— pensen com s'ha de pensar segons la direcció del partit que els nomena, ja que, si no, no l'escollirien, oi?

I enmig d'aquesta enèsima pallassada on quedem nosaltres? D'espectadors amb el destí

—segons sembla— de poder escollir (lliurement i democràticament, és clar) entre el model postestalinista i el model neoliberal-feixista *berlusconià* (o *murdochià*).

Recordem de passada i per acabar que quan els nostres representants van haver de votar una llei de l'audiovisual, fa cosa d'un any, la van convertir en un repartiment del pastís radioelèctric entre les administracions (és a dir, entre ells) i els ens privats (és a dir, les empreses que fan negoci amb un bé públic i amb els drets col·lectius).

Raimundo Viejo. Professor de Teoria Política de la UPF

/opinio@setmanaridirecta.info/

1808: història d'un fracàs

Arturo Pérez Reverte ha tornat a perpetrar una novel·la d'ambientació històrica. Per variar ha triat un esdeveniment fonamental de la mitografia nacionalista espanyola: el 2 de maig de 1808. L'activitat *mitopoètica* de l'autor ja havia abordat amb anterioritat episodis heroics de la historiografia nacionalista espanyola com les Guerres de Flandes (a través del personatge del Capità Alariste) o la Batalla de Trafalgar. Els seus treballs constitueixen, de fet, un exemple efectiu d'agenciaments nacionalista dels esdeveniments històrics adequat a les exigències ideològiques dels nostres dies.

En aquesta ocasió (el màrqueting editorial obliga) l'autor de Cartagena dedica els seus

esforços a l'esdeveniment del bicentenari de la Guerra d'Independència. Els esforços de promoció que s'han pogut començar a observar aquests dies anuncien un més que possible èxit comercial. I és que, amb tota probabilitat, aquest any assistirem a una ofensiva nacionalista orientada a convèncer-nos que el 1808 va ser el moment heroic fundacional de l'Espanya liberal, moderna i democràtica. Sens dubte, s'elogiarà la maduresa d'un poble espanyol capaç d'instaurar una monarquia constitucional a l'altura de la més exigent teoria d'Estat i que, encara avui, no ha estat superada. Per altra banda, vistes les dificultats actuals per les quals passa la Corona, no serà estrany que el règim polític que ens governa se'ns arribi a presen-

El bicentenari que se celebra va ser un moment de ruptura constituent protagonitzat per una multitud que va reivindicar la seva llibertat davant el poder sobirà

tar fins i tot com el destí manifest de la Nació.

Davant el previsible bombardeig mediàtic no estaria malament seguir la recomanació de Theodor W. Adorno, que aconsellava deconstruir la derivació feixista del nacionalisme alemany "treballant el passat de manera conscient". Aquest autor, representant destacat de l'Escola de Frankfurt, advertia de la importància de no deixar la memòria col·lectiva en mans dels historiadors, igual que no s'ha de deixar la política en mans dels polítics.

Segurament l'única manera de plantar cara a la *mitopoiesi* nacionalista espanyola que ens espera és pensar críticament que va suposar el 1808 i què motiva la seva recuperació avui dia.

Potser així podrem veure que el bicentenari que se celebra va ser un moment de ruptura constituent protagonitzat per una multitud que va reivindicar la seva llibertat davant el poder sobirà que encarnaven els exèrcits francesos. Una multitud que és dubtós que aspirés a constituir-se com a *Espanya* quatre anys més tard, quan les Corts de Cadis van aprovar la primera i efímera Constitució espanyola de 1812 (derogada just dos anys més tard per l'absolutisme borbònic). I encara menys va ser el moment heroic d'un suposat poble espanyol, sinó més aviat la legítima revolta desesperada dels qui —per un moment— van veure l'oportunitat de poder influir en el seu destí.

Francesc Arnau i Arias. Advocat

/opinio@setmanaridirecta.info/

Londres: records de Mumia i dels Move9

Anys enrere, a Nova York ja ens vam adonar que la policia reprimia més una persona blanca amb rastres que no pas una persona negra amb rastres. Quan els negres en porten, vol dir que protesten contra les discriminacions i quan en porten els blancs es pot interpretar que estan manifestant solidaritat amb els negres. I el sistema no suporta la solidaritat entre la gent. Per això quan en aquesta cruïlla de Londres se'ns acostava un home amb rastres i barba llarga ens adonem que és qui estem esperant: un dels amics dels Move a Anglaterra. El 1978 centenars de policies varen metrallar la casa dels Move a Filadèlfia i després van inundar els soterranis per tal de fer sortir els homes, dones i criatures que hi havia amagades. Un policia va morir durant l'assalt per obra d'una bala perduda disparada des de la pròpia policia. Nou membres dels Move van ser acusats dels fets i condemnats a la presó per un mínim de trenta anys i un màxim de cent. L'any 85 els van bombardejar la casa d'Osage Avenue amb bombes incendiàries i no només varen cremar la casa dels Move, sinó també tota l'illa de cases de la qual formava part...

Aquestes històries són les que ha reflectit Steve, que és pintor: la reivindicació de la llibertat per a Mumia Abu Jamal i la lluita contra l'esclavatge econòmic. Això ens uneix i ens entenem de seguida.

La gent no en vol parlar, de les presons. Potser agrada veure'n pel·lícules, però no parlar de les presons de veritat, comenten Steve i el seu amic. A la cadena 5 de la BBC, al gener comencen a emetre uns documentals que, segons diuen, revelen l'ambient a les presons més dures del món, però des d'un punt de vista molt determinat. És a dir, amb l'enfoca-

La cadena 5 de la BBC emetrà uns documentals que revelen l'ambient a les presons més dures del món, però des d'un punt de vista determinat, és a dir, amb l'enfocament que interessa al sistema

Aquiara

ment que interessa al sistema, per seguir mantenint en silenci els qui les han patides directament.

Comentem a Steve que ens sorprenen algunes actituds indiferents de la gent a Londres, que no et saluda ni que comparteixis taula. A casa seva, però, la calidesa humana amb què ens rep ens fa sentir molt ben acollits.

Steve ens ensenya un retall del diari *The Guardian*, de Londres, que l'octubre passat va publicar la primera entrevista a Mumia en un diari anglès. I no està gens malament! També treu unes octavilles de Fred Hampton júnior, el fill d'un altre Hampton *black panther*, que va ser assassinat a Chicago durant els anys setanta per l'FBI en el marc del programa antiterrorista COINTELPRO. Al darrere de la mateixa octavilla, s'explica el cas de dos nois anglesos, Stephen Lawrence i Duwayne Brooks. El primer va ser mort el 1993 quan estava en companyia del segon. I a Duwayne la policia anglesa encara el molesta perquè s'atreveix a voler aclarir l'autoria de la mort del seu amic.

Aquests dies també vam poder observar algun informatiu especial dedicat a l'assassinat de Bhutto. És com si el poder anglès considerés que aquests successos li són aliens, com si no hi hagués hagut una història anterior d'imperialisme i de corrupció. Com si la lluita pel poder en què participava Bhutto no tingués res a veure amb l'imperi britànic.

O encara més: sembla que hi ha una mentalitat britànica segons la qual tots els mals que

ara afecten les seves excolònies han estat provocats per la gent d'aquells països, que ja fa temps van voler deixar de ser colònies angleses.

I la premsa sensacionalista anglesa encara sembla pitjor que l'espanyola o la nord-americana. Al *Daily Mail* del dia següent a l'atemptat es veia una fotografia de Bhutto amb unes grans lletres: "A trenta segons de la mort". Un sensacionalisme que superaran durant els dies posteriors...

Algunes cronologies recorden que el seu pare, S. Ali Bhutto, va ser derrocat per un cop militar als anys setanta i executat a la força per l'exèrcit pakistanès. Comparen aquesta família amb els Kennedy a Nord-Amèrica.

Durant la conversa ens adonem que per Londres el

Sembla que hi ha una mentalitat britànica segons la qual tots els mals que ara afecten les seves excolònies han estat provocats per la gent d'aquells països

punt d'inflexió en la política de control antiterrorista no són els atemptats de l'any 2004 sinó l'atac a les Torres Bessones de Nova York. Abans d'aquesta data, els amics dels Move i de Mumia a Anglaterra podien organitzar concentracions de solidaritat davant de l'ambaixada nord-americana, però des de l'onze de setembre de 2001 això està prohibit.

Sobre el tema de la pena de mort i de la vida humana en general, ens ha semblat que els de la BBC són frívols. El mateix dia de la mort de Bhutto es podia veure un xou en què un humorista d'origen iranià feia broma i jocs de paraules amb la bomba atòmica: "*I'm Iranian and I like uranium*".

Per acabar-ho d'adobar, el Channel 4 a continuació va passar una pel·lícula en què la policia nord-americana disparava contra la gent amb les mateixes pistoles elèctriques que tanta polèmica van causar l'any 2004 al municipi de Torelló, quan la policia local va adquirir aquestes armes sense que ni l'alcalde ho sabés. A la pel·lícula, les víctimes de les descàrregues elèctriques s'aixequen com si res, tot desmentint totes les morts *accidentals* que ja han provocat aquestes armes tant dins com fora dels EUA.

Com ens expliquen les enganxines reivindicatives que hi ha prop de l'aeroport de Heathrow, els veïns es queixen que l'ampliació que estan preparant d'aquest aeroport només significa misèria i destrucció per als municipis veïns, que veuen minvada la seva qualitat de vida i destruït el seu patrimoni històric.

Quan la premsa anglesa fa el calendari dels esdeveniments de 2007, consigna el del 31 de juliol, l'últim dia d'estada de les forces d'ocupació britàniques a l'Ulster després de 38 anys d'ocupació per combatre no només l'IRA, sinó també el poble irlandès. Ja veurem quan es donarà una situació semblant a aquest final d'ocupació en relació a ETA i al País Basc.

I en el cas Mumia, són moltes les esperances que hi ha dipositades en el resultat del judici que es va fer el 17 de maig. Però tant pot ser que li reconeguin el dret a un nou judici com que no li reconeguin i li mantinguin la pena de mort.

I els Move9, que aquest any 2008 compliran el seu trentè any de presó, potser tindran l'opció del règim obert...

El mateix dia de la mort de Bhutto es podia veure un xou en què un humorista d'origen iranià feia broma i jocs de paraules amb la bomba atòmica

Infectació

Contra el dogma: riguem i infectem-nos

Blanca Montseny, pallassa

Encara que no ho sembli, la infectació de què parlem en aquesta columna fa anys que es produeix... i de quina manera! El que ens passa, com sempre, és que no en som completament conscients i haurem d'esperar que algú extern —alguna o algun dels pocs historiadors o sociòlegs que ens són propers— ens ho conti perquè ens ho creguem.

La caiguda lliure de les ideologies arrossegades pel domini total del capitalisme neoliberal (l'única ideologia que continua dominant part del planeta de forma totalitària) ha portat al replantejament de les formes i els fons de bona part de les esquerres, la catalana i la mundial. Ja no val el dogma pel dogma ni assumir l'autoritat com quelcom bo i imprescindible per a la construcció de la societat en qualsevol de les seves formes. Ja no valen les rigideses ideològiques i vitals de petits grups que demanaven i tenien obediència total per part dels seus súbdits (perdó, membres). La caiguda de la ximpleria falsa del *socialisme real* ha portat aparellada la reformulació de teories i de formes de fer, la descomposició de discursos que alhora que eren perfectes en la forma destrossaven la realitat volent fer quadrada la vida, que sempre ha estat arrodonida. No negaré que continua havent-hi capellans que en nom de Marx o de l'Anarquia fan misses dia sí i dia també, que fan combregar —sobretot joves— amb rodes de molí amb fals i martells, as encerclades, estels de cinc puntes o quatre barres de son. Però són tan pocs que fan riure encara més que abans de l'acabament del *soci real*. I el que encara és més bo: són pocs i, com sempre, mal avinguts. Tan pocs que no es mereixen ni aquestes línies, així que canviem de tema.

La infectació és l'única possibilitat d'entesa i no desaparició per a les que no ens volem ni som hereves de tradicions tancades, d'espais closos i de teories tan perfectes en la forma com imperfectes en l'aplicació.

Perquè fugim esperitats de qualsevol que ens vulgui fer creure que *ens pot salvar*, perquè del matí a la nit no ens creiem els que manen i encara menys els que volen manar, convertim la riulla, el riure i l'alegria en premissa per al nostre comportament biopolític. Que mai més l'avorriment i els uniformes es vulguin fer passar pel que no són, que mai més ni bisbes ni capellans que han llegit més que nosaltres ens portin cap a discursos que no es puguin infectar, que mai més la grisor dels carrers sigui sinònim de prestigi ni les cares serioses sinònim de *saber-ne molt*. Siguem el que som: persones capaces d'autoorganitzar-nos més enllà del mercat i més enllà dels pensaments tancats que fa 150 anys es van formular després d'analitzar les realitats que els envoltaven i volien transformar. Siguem individus, persones solidàries i, per damunt de tot, amb sentit de l'humor, infectades de festa i cultura i, per tant, allunyats tant com puguem del dogma.

Qui ha de construir el país?

Jordi Oriola i Folch, Barcelona

El Fòrum Social Català és una trobada dels moviments socials catalans a Barcelona que coincideix amb altres centenars d'actes i fòrums a tot el món i que es contraposa al Fòrum Econòmic Mundial de Davos, que agrupa les persones més poderoses del planeta. Des d'aquest divendres 25 de gener a les 17h fins al dissabte 26 hi haurà més de cinquanta conferències, tallers i audiovisuals i acabarà amb una assemblea de moviments socials el dissabte 26 a les 19h. Tot tindrà lloc a la Universitat de Barcelona (plaça Universitat) i es pot consultar el programa a: www.forumsocial-catala.cat/IMG/pdf/programesfinal4.1.pdf. El 27 de gener a les dotze del migdia sortirà una manifestació des de la plaça Universitat de Barcelona que reclamarà que *Un altre món és possible*. Algú escoltarà el clam? I si no... restarem de braços creuats? Potser ni els mateixos moviments socials no ens adonem que la conjuntura del país combina determinats drets socials, una certa prosperitat econòmica i la universalització de la sanitat i l'educació amb un esgotament del predomini de la democràcia representativa, amb l'abús sobre el territori, l'especulació en tots els terrenys, el consumisme com a opi, i amb amplex capes de ciutadans vitalment desorientats, desanimats i precaritzats. Un país que no acaba d'encaixar dins de l'Estat espanyol i que tampoc no pot tancar els ulls a la injustícia del món que l'envolta i a una absència de lideratges amb idees. Això desencadenarà una situació en què el teixit social trobarà més espais per situar-se al mig del plató, tensar la corda i dinamitzar el pati.

Ser un militant a favor de l'independentisme desarmat es castiga més que matar i esquarterar o violar

Coordinadora Obrera Sindical

Al cap dels imputats en el macrosumari 18/98 no se l'acusa de cap acte de violència. Tanmateix, les penes a les quals han estat condemnats per l'Audiència Nacional superen les imposades pels tribunals espanyols a acusats

Carta a "la Caixa", de nou...

Joanjo Aguar Matoses Sueca

M'ofèn que discrimineu el català al País Valencià. Sóc client de "la Caixa" des de fa temps. Us escric per un tema tant recurrent que va camí de convertir-se en un clàssic.

Malgrat que sembla el conte de mai no acabar, resulta que tots els cartells grans de publicitat de la vostra oficina de Sueca (la de la Placeta Fonda) tornen a estar exclusivament en castellà. Cap ni un en català.

Per favor (i per multienèsima volta us ho demane), poseu de nou, com a mínim, la meitat en català (o valencià,

que és el mateix), ja que eixa és la llengua que fem majoritàriament al nostre poble.

Moltes gràcies per atendre'm. I més encara per fer-nos cas (si és que és així). Fins la pròxima...

Nota: Perquè segur que hi haurà una pròxima. Ja no em crec que aquest siga l'últim cop que caieu en el mateix error. L'heu repetit tantes vegades... Títlleu-me d'incrèdul, però us heu guanyat a pols la meua desconfiança.

De tota manera, ssss... tranquils. Quan calga, us ho tornaré a recordar. No passeu ànsia.

cartes Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

d'homicidis i violacions. Això ho reflecteix Iñaki Iriondo a *Gara* amb alguns exemples, tots ells de casos reals, extrets de l'hemeroteca sense necessitat de fer un estudi detallat ni primmirat. Per matar i esquarterar la parella després d'una discussió l'Audiència Provincial de València ahir va condemnar a dotze anys i mig de presó R.J.M. Va depositar part dels membres de la dona a les escombraries i, la resta, en una habitació. Acusen Ruben Nieto de militar a Ekin i li cauen catorze anys. Els actes que se li imputen són participar en tasques comunicatives d'aquesta organització. El condemnen a catorze anys per pertinença a organització terrorista, com a dirigent. L'Audiència de Barcelona va condemnar Bruno Emilio Tenorio a nou anys de presó per violar i intentar estrangular la companya d'un amic amb la col·laboració d'aquest segon, a qui va condemnar a sis anys. Condemnen Natale Landa a onze anys de presó per pertànyer a una organització terrorista, acusada d'ocupar un "càrrec de responsabilitat a la comarca de Leniz", la recaptació de quotes. L'Audiència de Madrid va condemnar José Diego a

quatre anys de presó per colpejar un company de pis, treure'l arrossegant de l'habitatge i llençar-lo per les escales, on va morir. Pel fet de ser el director d'*Egin*, Jabier Salutregi ha estat condemnat a dotze anys perquè "donada la rellevància de l'activitat del diari per ETA", de segur que és membre d'ETA. L'exbanquer Mario Conde va ser condemnat per l'Audiència Nacional a deu anys i dos mesos de presó per un delictes d'estafa i un altre d'apropiació indeguda de 42 milions d'euros, comès quan es trobava al capdavant de Banesto. D'entre les condemnes que suma José Luis Elkoro, hi figuren dotze anys de presó per delictes econòmics, no pas per endur-se diners, sinó perquè Orain SA no va pagar 1,7 milions d'euros a la Seguretat Social i va ocultar béns.

(permeteu que utilitzi el llençatge dels mitjans) que volien atemptar contra el metro de Barcelona... I de cop, ningú parla de les avaries de Renfe, del caos a les carreteres, de la pensió de les vidues, de l'aeroport desfasat, dels preus que pugen i els salaris que s'estanquen... Això sí, a més d'haver-nos salvat dels monstres islàmics, ens anuncien que abans de les eleccions (sí, just abans, que sospitós), faran que el TGV arribi a Barcelona. Amb esvorancs, amb treballadors morts, amb pisos amb esquerdes, amb temples que poden enfonsar-se, amb oposició veïnal, amb les rodalies deficitoses... però el TGV arriba a Barcelona, celebrem-ho! I així oblidarem tota la resta, com fan els polítics.

Els qui votin el dia 9 de març, que recordin que no tot és el TGV i els monstres terroristes (no, no són els qui treballen a les comissaries...). Si algú m'escolta... que fins el dia 9 no llegeixi diaris, ni escolti la ràdio ni miri la televisió... a menys que vulgui sentir-se en un país multicolor i disfressar-se d'abella Maya.

Les eleccions

Oriol Terrades Barcelona

Ja està, ja fa temps que ha arribat la voràgine de les eleccions. I de cop i volta, detenen un monstrosos grup d'islamistes

Així està el pati

► Pàgina 13
La Plataforma en Defensa de l'Ebre denuncia la política de transvasaments i afirma que la solució a la sequera vindrà per un canvi en el consum

► Pàgina 12
L'agent de la Guàrdia Urbana que va assenyalar Rodrigo Lanza com a autor de les ferides a un altre policia ha estat imputat per tortures

► Pàgina 17
Balanc de la legislatura de Zapatero respecte els drets nacionals de Catalunya. Es tracta d'una etapa marcada per lacampanya Pel Dret de Decidir

BARCELONA // CENTENARS DE PERSONES PARTICIPEN DE LA JORNADA SOLIDÀRIA

La defensa de Can Vies fa públic un document de cessió a la CNT

Les advocades de TMB no van saber reaccionar davant la presentació d'un contracte datat l'any 1984 on es certifica que l'empresa de transports cedia indefinidament el local del carrer Jocs Florals.

Agnes Tortosa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La lletrada de Transports Metropolitans de Barcelona es va endur una sorpresa majúscula quan el 24 de gener es va posar sobre la taula un document de cessió de l'edifici de Can Vies per part de l'empresa de transports al sindicat CNT. Aquest document signat l'any 1984 pels representants legals de la CNT i de la direcció de TMB acredita que l'espai del carrer Jocs Florals 40, 42 i 42 bis va ser cedit en ús al sindicat anarquista per un període indefinit. La representant legal de la societat que gestiona el servei d'autobusos i de metro a l'àrea metropolitana va demanar una petita pausa de deu minuts durant

Guillem Sánchez

Albert Garcia

Albert Garcia

Albert Garcia

D'esquerra a dreta i de dalt a baix: 1. Entrega de signatures de 'La Burxa' al conseller delegat de TMB, 2. Actuació de la colla bastonera de Sants, 3. Els diables de Sant Andreu de Palomar van fer un espectacle teatral, 4. Interior de la sala de vistes.

A Can Vies s'hi volen fer pisos de promoció privada

la vista oral i va aprofitar per trucar els directius de l'empresa. Segons un testimoni d'aquesta trucada l'advocada estava absolutament desconcertada, ja que no tenia cap coneixement de l'existència d'aquest contracte de cessió i arrel d'aquesta novetat documental el judici havia canviat completament de rumb. Va mantenir una llarga conversa a través del seu telèfon mòbil, va demanar aclariments al voltant de les diferències entre CNT i CGT i sobre les dates en què els membres del primer sindicat van ingressar al segon. Tot i la trucada el judici va derivar en un sentit contrari als interessos de TMB. L'empresa va intentar argumentar la demanda de desallotjament amb la presentació de les fotocòpies d'una pàgina web on es deia que Can Vies havia estat okupada l'any 1997, però diversos testimonis van contradir aquest fet. L'ús que n'havia fet la CNT des de l'any 1984 mai va ser interromput. És cert que hi hagué un incendi a la segona planta l'any 1994, fet que va comportar la col·locació d'una tàpia a una de les tres portes de l'edifici. La resta mai no es van tapiar. Diverses entitats santsenques van utilitzar

l'espai des d'inicis dels anys 90 per deixar-hi material. Així ho van manifestar alguns integrants de La Mandràgora, el Centre Social de Sants i el Casal Independentista de Sants-Jaume Compte.

► Especulació acreditada

El que sí que va quedar demostrat durant les sis hores de vista oral són les intencions especuladores de la companyia de transports propietària del solar on es troba situat el CSA Can Vies. Es va presentar una prova documental irrefutable. Un plànol urbanístic elaborat pels serveis tècnics del Districte de Sants-Montjuïc demostra clarament que a l'espai que ara ocupa Can Vies s'hi volen fer pisos de promoció privada, arreglats amb el bloc d'habitatges que ja s'ha construït a la vorera del davant. Tot i això, el conseller delegat de TMB va insistir mitjançant una nota de premsa que això era fals i que només es volia enderrocar l'edifici per raons de seguretat, ja que segons ell es troba en estat ruïnós. Aquest extrem també es va desmentir amb la presentació d'un informe dels bombers de Barcelona on s'afirma que l'edifici no té cap problema estructural que generi perillositat. A la fase de les

conclusions la jutgessa de primera instància 8, responsable del cas, va fer callar la lletrada de TMB, ja que la seva intervenció s'allargava molt i no aportava cap novetat al sumari. A continuació va arribar el torn dels lletrats defensors que, en representació d'una dotzena d'entitats, van demanar l'anul·lació del procés i que es condemnés TMB a pagar les despeses judicials per la seva mala fe manifesta. S'espera que durant els propers quinze dies es coneixerà el veredict que marcarà el futur immediat d'aquest referent associatiu i de lluita en què s'ha convertit el CSA Can Vies.

► Victòria al carrer

Encara no se sap si el cas es guanyarà judicialment, però el que ja és una certesa és la victòria al carrer. Centenars de persones van participar de la jornada festiva i reivindicativa que va tenir lloc al passeig de Lluís Companys el 24 de gener, mentre a l'interior del Palau de Justícia es va celebrar la vista oral. Un camió-escauari va servir de plataforma per la lectura de comunicats i per diverses actuacions musicals i teatrals. Tot plegat va ser retransmès per les veus de la incansable banda sonora de ràdio Can Vies, que va improvisar un petit plató al

mig del passeig. La gastronomia també va ser-hi present. Un esmorzar suculent preparat per la teteria Malea i un dinar exquisit elaborat pel col·lectiu La Txirivita van alimentar els i les solidaris. Els diables de Sant Andreu de Palomar van posar color al moment més intens de la jornada amb un espec-

tacle original i combatiu. Matthew Tree, Feliu Ventura, Titot i Cesc Freixas van ser alguns dels representants de l'àmbit cultural que també van voler ser-hi presents. D'altres com Tortell Poltrona, Pep Riera, Joel Joan, Oleguer Presas o Quimi Portet van fer arribar els seus missatges de recolzament. ☺

La Muerte: com Kan Titella o Les Naus

El Centre Social La Muerte, situat al carrer Congost, podria ser desallotjat el 4 de febrer. Aquell mateix dia s'ha convocat un acte de resistència a les portes de l'edifici. Els seus propietaris pretenen que se segueixi el camí marcat per d'altres espais desocupats de la vila de Gràcia. Ara s'ha sabut que la immobiliària La Llave de Oro vol fer pisos de luxe als

solars on encara es troben els edificis que van allotjar els centres socials Les Naus i Kan Titella (fotos superiors). Després de cinc anys d'abandonament com a conseqüència de les violentes operacions policials de desallotjament, les finques situades als carrers Astúries i Alegre de Dalt veuran com finalment se'ls dona un ús intrínsecament especulatiu.

BARCELONA // LA NOVA VERSIÓ DEL CAS DEL RAVAL APUNTA A UNA OPERACIÓ DE CONTRAESPIONATGE

Els serveis secrets de Musharraf han enganyat el CNI espanyol

Agnes Tortosa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Segons el Ministeri de l'Interior i en veu del seu màxim responsable, Alfredo Pérez Rubalcaba, una cèl·lula de terroristes islamistes s'estava entrenant per atemptar a Barcelona. El magistrat Ismael Moreno de la secció cinquena de l'Audiència Nacional va ordenar l'empresonament de deu persones com a presumptes membres d'aquest grup ubicat al nucli antic de la ciutat, en especial al barri del Raval. La versió oficial dels fets és confusa i contradictòria en molts punts. Segons l'acte d'empresona-

La nitrocel·lulosa és la base de gairebé totes les laques sintètiques pel cobriment de la fusta

ment dos d'ells eren els ideòlegs religiosos, un altre era l'especialista en explosius —entrenat en camps del Waziristán (nord-oest del Pakistan)—, tres havien de ser els futurs suïcides que s'immolarien amb els explosius i la resta farien tasques logístiques per tal de perpetrar els atemptats. Pel que fa als explosius la confusió és total. En un primer moment es va dir que s'havien trobat artefactes. L'endemà es va aclarir que es tractava de 50 grams de triperòxid de triacetona, un producte rebatejat com a *bomba de Satàn* per part dels serveis secrets israelians. Després de les anàlisis fetes pel Servei de Desactivació d'Explosius i Defensa (NRBQ) es va concloure que s'havia produït un error i que en realitat es tractava de 30 grams de nitrocel·lulosa en pols. Però l'endemà fonts del Ministeri de l'Interior van puntualitzar que, sense comptar el pes de la bossa de plàstic on hi havia la substància confiscada, només hi havia vint grams de nitrocel·lulosa barrejada amb perclorat. Els experts de la Guàrdia Civil que van estudiar la troballa havien manifestat que el seu estat no permetia la fabricació de cap explosiu sense una transformació elaborada. De fet, la nitrocel·lulosa és la base de gairebé totes les laques sintètiques pel cobriment de la fusta que es poden trobar en estat líquid a qualsevol botiga de pintures i en forma sòlida a moltes drogueries.

Trucades i comunicats

Segons la versió oficial, la cèl·lula pretenia atemptar de manera immediata i tres dels seus membres haurien aconseguit fugir amb un centenar de quilos d'explosius. Ara se'ls estaria buscant per la costa valenciana i també a diverses ciutats de França i Ale-

Un dels detinguts que ha estat alliberat assegura que la bossa amb boletes, que segons la Guàrdia Civil era metralla, en realitat era una bossa amb les peces dels collarets dels rosaris que s'utilitzen per fer les oracions a la mesquita.

Ministerio del Interior

manya. Però tota aquesta informació surt d'una sola font, el testimoni protegit. Fonts properes al Centro Nacional de Inteligencia (CNI) asseguren que l'alerta de l'atemptat es va desfermar el 18 de gener a mitja tarda, quan el testimoni protegit que actuava de confident policial i que havia aconseguit penetrar a la cèl·lula com a futur suïcida va ser informat de la imminència de l'acció. Això és contradictori amb dues dades a les quals ha tingut accés la DIRECTA. A les dotze del migdia del 18 de gener les redaccions de la premsa local de Cantàbria van rebre una nota on s'informava

Al matí alguns comandaments dels Mossos ja sabien que aquell vespre hi hauria una "operació delicada"

que el ministre de l'Interior, Alfredo Pérez Rubalcaba, no assistiria a la inauguració del Centre Penitenciari del municipi d'El Dueso, que havia de tenir lloc a les cinc de la tarda, per problemes imprevistos d'agenda. El conseller d'Interior del govern català, Joan Saura, va ser informat de l'operació a les sis de la tarda mitjançant una trucada telefònica de Rubalcaba, però segons apunten altres fonts no

es va tractar de la primera informació que arribava al Departament d'Interior. A dos quarts d'onze del matí alguns comandaments ja sabien que aquell vespre hi hauria una "operació delicada" de la Guàrdia Civil a Barcelona, però no ho havien comunicat a Saura.

L'altra versió dels fets

Però una altra versió dels fets corre de boca en boca dins la comunitat pakistanesa de Barcelona i entre alguns periodistes, tot i que fins ara no ha estat publicada. La tesi apunta a una operació orquestrada des dels propis serveis secrets del règim dictatorial de Pervez Musharraf. Els agents de l'espionatge pakistanès —conegut com a ISI— amb seu central a París i delegacions a Berlín, Madrid i recentment a Barcelona, haurien rebut l'ordre de generar un estat d'alarma entre la ciutadania i la classe política europea pocs dies abans de la visita de Musharraf a la seu de l'Europarlament de Brussel·les. Segons aquestes fonts, "haviem de crear un estat en l'opinió pública favorable al règim i a la seva estratègia de lluita contra el terrorisme". El govern de Musharraf preveia que la visita a Europa no seria massa gratificant, ja que s'esperaven crítiques per la seva actuació vulneradora de drets i llibertats. Unes crítiques que havien augmentat arrel de l'assassinat de Bhutto i de la proximitat de les eleccions del 18 de febrer. Els fets haurien anat així, segons fonts de la comunitat pakistanesa a Barcelona, que han aportat elements de credibilitat importants a la seva

versió, però dels quals no podem donar massa detalls per raons de salvaguarda de la seva pròpia integritat. Un membre de l'ISI resident a Berlín i que respon a les inicials T.A. hauria arribat a Barcelona el 16 de gener. S'hauria apropiat a la mesquita del carrer Hospital 91 i hauria contactat amb entitats musulmanes com Camí de la Pau. Es va inte-

L'ISI hauria rebut l'ordre de generar un estat d'alarma entre la ciutadania i la classe política europea

ressar pels cursets de català i va voler participar de les oracions religioses. El 18 de gener va comunicar als serveis secrets que tot estava en ordre i va preparar una motxilla amb els cables i els rellotges temporitzadors. Aquesta motxilla va ser vista per diversos testimonis. Va anar a la mesquita del carrer Massanet amb la motxilla per participar en una llarga oració. L'acompanyaven els creients que habitualment feien pregàries en aquell temple, entre els quals hi havia l'antic imam del carrer Hospital i el pastisser Ayud. Els serveis secrets pakistanesos ja s'havien encarregat d'alertar el CNI poques hores abans d'un possible atemptat, ja que els van dir que "haviem localitzat potencials suïcides que viatjaven cap a Barce-

lona". El 18 de gener els van comunicar que el seu confident havia pogut saber que l'atemptat era imminent. El CNI s'ho va creure i va preparar una gran operació per assaltar les mesquites del carrer Hospital i del carrer Massanet. Les entrades i els registres es van encarregar a la Guàrdia Civil. Sorprenentment, la Policia Nacional —que havia estat vigilant les dues mesquites durant els últims tres anys i que no havia trobat cap indici d'activitat terrorista potencial— no va ser informada de la situació ni va participar en l'operatiu. En un primer moment la Guàrdia Civil va detenir catorze persones i va deixar en llibertat el testimoni protegit que creien que havia destapat el grup. Només van trobar la motxilla amb els cables i els rellotges. Després de regirar les mesquites i diversos pisos particulars van recollir una bossa amb boles metàl·liques que van identificar com a metralla, però que un dels detinguts va assegurar que eren peces per fer els rosaris de les oracions. També van trobar filferro i els vint grams de pols d'un producte que no podia explotar si no es barrejava amb d'altres elements i es transformava químicament. El que sembla que coincideix en totes les versions és que el paper del confident és clau, ja que no hi ha més proves que incriminin els detinguts.

La pregunta és: el confident es va infiltrar a la cèl·lula o el confident era la cèl·lula? De moment, el CNI i Rubalcaba donen credibilitat al que anomenen *testimoni protegit*, tot i que la contundència de les acusacions ha baixat de to. ☉

BARCELONA // 4.000 ACTIVISTES PARTICIPEN I PERFILEN UNA AGENDA COMPARTIDA PEL 2008

Els moviments socials clouen amb èxit el primer Fòrum Social Català

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La primera edició del Fòrum Social Català a la Universitat de Barcelona va acabar el 27 de gener superant les expectatives que havia generat. Des del 25 de gener a la tarda les aules van quedar plenes, els seminaris de gom a gom i les més de 100 activitats plantejades van esdevenir la millor contribució dels moviments socials catalans a la jornada d'acció global que va néixer de la crida de Nairobi l'any 2007.

Des del divendres 25 de gener a la tarda les aules van quedar plenes de gom a gom

Des del divendres 25 al migdia desenes d'exposicions, una densa fira d'entitats i els preparatius tecnològics de l'espai *Finestra al món* –amb connexions amb tot el món– i d'un plató propi de televisió van precedir el col·lapse que hi va haver a les aules amb la primera tanda de seminaris. Tot plegat va ser amenitzat per una proposta cultural de base permanent coordinada per diverses entitats de Nou Barris.

Crida dels moviments
Amb més de 200 organitzacions adherides i 60 seminaris i tallers –que el dissabte 26 van tornar a

Assemblea de moviments socials a l'Aula Magna de la Universitat de Barcelona

Eloy de Mateo

omplir les aules– el segon dia del FSCat va ser el torn de les assemblees: assemblea de dones, de fòrums socials locals d'arreu dels Països Catalans i, al capvespre, l'assemblea de moviments socials. A l'Aula Magna de la UB més de 400 persones van acabar de posar fil a l'agulla. Van mancomunar una agenda compartida pel proper 2008 amb més de 30 convocatòries i van establir els punts de trobada de col·lectius en la lluita i la reivindicació. D'aquesta manera es va bastir la Declaració de l'Assemblea, que s'ha tornat a convocar el 5 d'abril amb la voluntat de donar continuïtat a aquest espai. Mentrestant, el FSCat –que ja ha qualificat d'èxit rotund la seva primera edició– prepara una

Capçalera de la manifestació al carrer Ferran

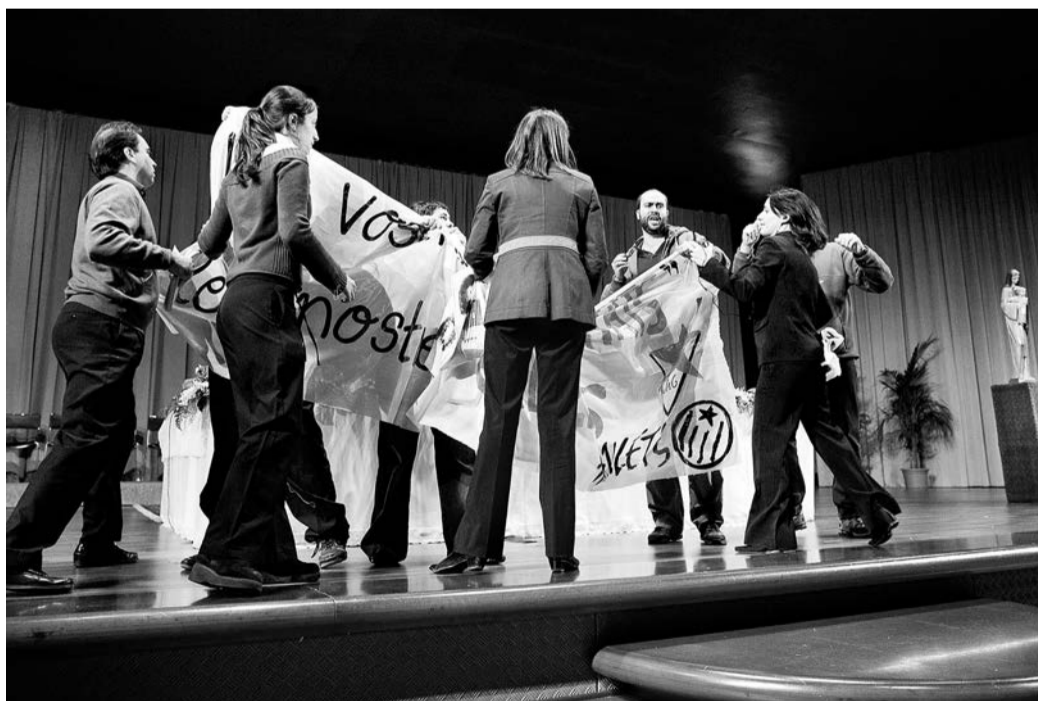
Eloy de Mateo

memòria de totes les activitats desenvolupades i s'ha emplaçat per fer-ne una valoració definitiva la setmana vinent.

Manifestació de cloenda
El diumenge 27 de gener va ser el torn de la manifestació de cloenda. Sota el lema *Que no especulin*

amb les nostres vides. Rebel·lat! Una altre món ja és possible, prop de 5.000 persones –2.300 segons la Guàrdia Urbana– van marxar des de la plaça Universitat fins a la plaça Sant Jaume. Sense cap motiu aparent a primera hora del matí la Guàrdia Urbana va modificar un detall del trajecte –la baixada per les Rambles s'havia de fer pel lateral esquerre i no pel dret. La presència del conseller d'Agricultura al mercat de la Boqueria n'era el motiu.

Només es va suspendre un taller per manca de participació
Amb un ambient festiu i reivindicatiu la manifestació va cloure amb les veus d'algunes de les lluites presents –les dones i el dret del propi cos en plena ofensiva *teocón*, els treballadors de TMB i Frapé, la comunitat pakistanesa o la veu palestina que va fer emmudir la plaça– i el resum del que havia estat aquest primer FSCat com a node d'una xarxa de fòrums locals simultanis que s'ha desenvolupat a 100 ciutats del món durant els mateixos dies. Resten dues anècdotes per destacar: només es va suspendre un taller per manca absoluta de públic. Simptomàticament, el que organitzava ICV a través de la Fundació Nous Horitzons. L'altra va ser la pressió policial exercida sobre la comunitat pakistanesa al final de la manifestació. En acabar, fent-se passar per periodistes, dos agents de paisà de la policia espanyola van apropar-se al membre de la comunitat que havia intervingut als parlaments finals per requerir-li les dades personals. Alguns membres de l'organització de la manifestació van impedir-ho. ☺

Edu Bayer

ACCIÓ PER LA LLIBERTAT SEXUAL I EL DRET A L'AVORTAMENT. Es va fer en el marc de la jornada del *Pacte per la vida i la dignitat* que es va organitzar el 27 de gener al Palau de Congressos de Montjuïc. La protesta es va fer just quan començava la missa. Cinc militants de Maulets i del JAG van pujar a l'escenari i van desplegar pancartes contra el model familiar excoent que volen imposar des del catolicisme. “Les vostres llibertats, les nostres cadenes”, deia la pancarta principal. Van ser expulsats a cops i empentes, com Déu mana.

BARCELONA // PER UN ASSASSINAT A PRAGA

100 antifeixistes es manifesten en homenatge a Jan Kucera

La protesta va circular pel barri Gòtic

Nitgard

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'acte d'homenatge es va fer a la plaça de Sant Jaume de Barcelona el 26 de gener a la tarda. S'hi van aplegar un centenar de persones. També hi va haver una concen-

tració a Palma. Es tractava d'una convocatòria internacional feta després de la mort de Jan Kucera, un jove antifeixista txec assassinat a mitjans de gener. Un caprapat neonazi li va clavar diverses punyalades. Els fets van quedar gravats per una càmera de videovigilància.

ESTAT ESPANYOL // LA POLICIA MEXICANA VA ASSASSINAR DUES PERSONES EN AQUESTA POBLACIÓ

L'Audiència Nacional jutjarà el cas de tortures del poble d'Atenco

Directa Terres de Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

Women's Link Worldwide, una organització internacional que promou els drets de les dones a través de la implementació del dret internacional, ha presentat una querella davant l'Audiència Nacional espanyola en representació de la barcelonina Cristina Valls. Denuncien les autoritats policials mexicanes pel delictes de tortura, incloent-hi la violació i l'agressió sexual.

Encara hi ha 30 persones preses als penals de Santiaguito

▶ Els fets que motiven la querella
El 3 i el 4 de maig de 2006 les policies municipal, estatal i federal mexicanes van assaltar militarment el poble de San Salvador Atenco i el *Frente de Pueblos en Defensa de la Tierra*, que exigien un espai per vendre flors per a vuit floricultors de Texcoco (Estat de Mèxic). El balanç de l'operatiu policial va ser de dos morts —un infant

Joana Dalmau

Concentració a les portes de l'Audiència Nacional espanyola

i un estudiant de vint anys—, centenars de ferits i la detenció de 189 persones, entre les quals hi havia periodistes, advocats i defensores dels drets humans.

Per bé que totes les persones detingudes a Sant Salvador Atenco van declarar que havien estat torturades durant el tras-

llat en autobusos fins al Centro de Prevención y Readaptación Santiaguito, des del govern Mèxic s'ha intentat ometre l'esment de les tortures, agressions sexuals i violacions que van patir les persones detingudes, així com les irregularitats legals que s'evidencien en aquest procés.

Cristina Valls, juntament amb les cinc persones estrangeres detingudes (dues catalanes, un xilè, una xilena i una alemanya), després de romandre unes hores retinguda, va ser objecte d'un procés d'expulsió que va culminar amb la seva deportació imminent el 5 de maig de 2006.

Els fets que relata la querella s'ajusten a la definició de tortura que estableix la Convenció contra la tortura i altres tractes o penes cruels, inhumanes o degradants adoptada l'any 1984 per l'Assemblea General de les Nacions Unides i que l'Estat Espanyol ha firmat i ratificat. La denúncia destaca l'existència d'una àmplia jurisprudència internacional, que ha consolidat la interpretació jurídica per la qual la violació i la violència sexual perpetrades per les forces de l'ordre públic són constitutives del delictes de tortura. Segons Women's Link la querella s'ha presentat a l'Audiència Nacional per dos raons. En primer lloc perquè la querellant, Cristina Valls, va ser expulsada del país mitjançant un procediment irregular i amb la prohibició de tornar al país durant un període de cinc anys, fet que ha impedit la presentació de cap demanda davant la justícia mexicana. En segon lloc, la querella reclama l'empara de l'Audiència en virtut del principi de jurisdicció universal (*Ley Orgánica del Poder Judicial* de 1985), que a través de l'article 23.4 declara els tribunals espanyols competents per investigar i jutjar aquells delictes que, com la tortura, s'hagin de perseguir en virtut dels tractats o convenis internacionals. ☉

BARCELONA // NOVETATS EN EL PROCÉS JUDICIAL DELS FETS DE SANT PERE MÉS BAIX

Els jutjats imputen per tortures el policia que va acusar 'sense dubtes' Rodrigo Lanza

Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El jutjat d'instrucció número 18 de Barcelona ha decidit imputar per maltractaments l'agent de la Guàrdia Urbana que va testificar contra Rodrigo Lanza durant el judici dels fets ocorreguts al carrer Sant Pere Més Baix. L'agent va ser l'únic testimoni que

L'agent va dir que Rodrigo va llançar la pedra i que va poder seguir la seva trajectòria fins que va impactar

va assegurar que no tenia dubtes de l'autoria del llançament de la pedra que, segons la versió oficial, va impactar contra el cap d'un altre guàrdia urbà i li va provocar lesions cerebrals greus. Durant la seva declaració va afirmar que Rodrigo va llançar la pedra i ell va poder seguir la seva trajectòria fins que va impactar contra

Arxiu / Albert Garcia

Acte de suport a Rodrigo Lanza i a la resta de processats durant l'últim dia del judici

el front del policia. Cap altre testimoni no va mantenir aquesta contundència i seguretat del que recordava d'aquells fets. Ara, dues setmanes després del judici, aquest agent ha estat imputat per suposats maltractaments contra Rodrigo durant la detenció i el trasllat als calabossos. La decisió

d'imputar-lo va ser presa abans de la celebració del judici contra els tres joves empresonats i els altres sis imputats, però no es va donar a conèixer. Durant el judici, els advocats defensors de Rodrigo i la resta de processats van argumentar que el fet que l'agent de la Guàrdia Urbana estigués

denunciat per maltractes el situava en una posició de parcialitat i, per tant, el seu testimoni no era vàlid. L'acusació, representada per l'Ajuntament de Barcelona i la Fiscalia, va assegurar que la denúncia per tortures no tenia cap validesa perquè havia estat arxivada. Ara està reoberta.

▶ Compareixença de Rodrigo
El 31 de gener el jove xilè serà traslladat a la secció vuitena de l'Audiència Provincial per tal que comparegui davant dels magistrats. Allí se li comunicarà si se li prorroga o no la presó preventiva, que s'ha perllongat durant els últims dos anys. Restarà a l'espera de la lectura definitiva de la sentència, que tindrà lloc precisament el 4 de febrer. Els seus companys, Àlex i Juan, que havien estat empresonats durant tot aquest temps, van sortir dels centres penitenciaris de la Model i la Trinitat el 15 de gener, fet que indica que tenien una condemna menor o una absolució. Cal recordar que, durant les sessions de la vista oral, els especialistes mèdics i forenses van ensorrar la versió oficial del llançament frontal d'una pedra a l'agent ferit i van apostar per una versió molt més creïble que explica els fets per la caiguda d'un test des del balcó de la casa de Sant Pere Més Baix. Sorprenentment, durant una entrevista al programa *La Nit al Dia* de TV3, l'exalcalde de Barcelona, Joan Clos, va tornar a declarar que, segons un informe verbal o escrit, ell s'havia assabentat de la caiguda d'aquest test. ☉

BAIX EBRE // EL GRUP S'OPOSA ALS TRANSVASAMENTS DE L'EBRE I DEL ROINE

La Plataforma en Defensa de l'Ebre aposta per l'estalvi d'aigua

✉ Jesús Rodríguez

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La Plataforma de Defensa de l'Ebre i la Plataforma d'Oposició als Transvasaments volen manifestar la seva postura contrària a qualsevol transport d'aigua de la conca de l'Ebre o del Roine. Davant les declaracions públiques i de les decisions polítiques preses per part dels responsables del Departament de Medi Ambient i Habitatge en l'actual

La sequera no està provocada solament per la manca de pluja, sinó per la mala gestió

context de sequera, creuen que s'està actuant de forma errònia. En un comunicat conjunt després de la trobada de les dues plataformes al santuari de Nostra Senyora dels Àngels aposten per una reducció del consum i, per tant, per materialitzar el seu objectiu de generar una nova cultura de l'aigua. Denuncien que "a l'empara de la gestió de la sequera, s'estan replantejant grans obres d'in-

Un treballador de BCNeta rega els carrers del centre de Barcelona amb aigua potable

fraestructura que encobriran més transvasaments de l'Ebre a Barcelona o a València, més degradació dels rius i més desequilibri territorial". Asseguren que parlar dels transvasaments de l'Ebre i del Roine o de transportar aigua en vaixell, vingui d'on vingui, és retrocedir cap a situacions passades. Denuncien que es tracta d'actuacions que, lluny de solucionar problemes, sols afavoreixen poli-

tiques especulatives sobre l'aigua, les persones i el territori.

Una mala gestió

Segons diuen, la sequera no està provocada solament per la manca de pluja, sinó per la mala gestió de l'aigua, ja que "és una contradicció que es demanin mesures d'estalvi d'aigua a la població i no es facin actuacions tan elementals com revisar els plans urbanístics, repas-

sar les xarxes d'abastament urbanes de les comarques de Girona i de l'àrea metropolitana de Barcelona i recuperar la bona qualitat de l'aigua dels aqüífers".

Per últim, conclouen que mai col·laboraran en un enfrontament territorial i que treballaran conjuntament perquè prevalgui la racionalitat en la gestió dels nostres rius, ja que són patrimoni de tota la societat. ☺

CERDANYOLA // COLLSEROLA

Els col·lectius ecologistes s'oposen al Túnel d'Horta

✉ Oriol Matadepera

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El túnel d'Horta és una reserva viària de 70 metres d'amplada que passa pel mig de Collserola ideada al Pla General Metropolità de Barcelona redactat l'any 1976. El Pla contempla la construcció de tres túnels més pel mig de la serralada. L'any 2006 el Govern de la Generalitat el va incloure al Pla d'Infraestructures de la Generalitat, fet que va generar una forta oposició entre els col·lectius ecologistes en defensa de Collserola. Davant la pressió, la Generalitat va abandonar la idea d'un túnel-autovia per la d'un túnel ferroviari que uneixi Cerdanyola del Vallès amb Barcelona. La Plataforma Cívica en Defensa de Collserola (PCDC) parla de l'existència del corredor ferroviari per Montcada i Reixac i del seu aprofitament. En canvi, l'Ajuntament de Barcelona –en una reunió amb aquesta Plataforma– diu que aquesta línia està saturada.

El Govern de la Generalitat promou un túnel ferroviari pel mig de Collserola, qüestionat pels col·lectius ecologistes

Debat sobre el túnel

El 27 de gener l'Associació Veïnal de Montflorit (Cerdanyola) va organitzar un debat sobre Collserola i la seva declaració com a Parc Natural, centrat en la discussió sobre el traçat ferroviari que hauria d'enllaçar el Vallès amb Barcelona. El regidor de Medi Ambient i Territori de Cerdanyola (ICV), Rafael Bellido, i l'integrant de l'associació Cerdanyola Via Verda, Albert Turon, van ser els ponents a la taula rodona. Bellido va afirmar que hi ha sectors polítics i econòmics que reclamen una autovia amb quatre carrils i altres sectors que volen un túnel que combini l'ús viari i ferroviari. Turon aposta pel desdoblament de l'eix de Montcada, que permetria crear línies noves sense perforar Collserola i multiplicar la freqüència dels trens.

D'altra banda, Els Verds de Cerdanyola han emès un comunicat en què reiteren la seva oposició al Túnel d'Horta i critiquen ICV perquè "ara pretén liderar aquesta opció política, mentre durant la passada legislatura s'hi oposava i, fins i tot, hi va al·legar en contra". Denuncien que aquesta nova postura és fruit de les "decisiones personals d'Antoni Morral en funció dels seus pactes amb CIU i el PP per mantenir l'alcaldia". ☺

SANT VICENÇ DELS HORTS // HABITATGE

L'Ajuntament subhasta pisos de benestar social

✉ Oriol Matadepera

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

L'Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts va subhastar el 30 de gener dos pisos de propietat municipal destinats a cobrir necessitats socials. L'Assemblea Per Un Habitatge Digne del poble del Baix Llobregat s'oposa a aquest traspàs de patrimoni públic a mans privades, i més

L'Ajuntament vol desnonar una família per subhastar el pis on viu ds de fa 23 anys

encara quan aquesta pèrdua afecta famílies que viuen en unes condicions socials precàries. Ja han col·locat una pancarta davant el consistori que s'hi oposa amb aquestes paraules: *No a la subhasta d'habitatges municipals*. Una de les famílies dels pisos que seran subhastats fa 23 anys que viu allà, des que va ser desallotjada del seu antic habitatge. Avui dia es troba en una

situació de precarietat social pitjor que llavors. El portaveu de l'Assemblea Per Un Habitatge Digne, Mariano López, diu que no es pot vendre un recurs social com aquest i critica l'equip de govern –format pel PSOE i el PP– ja que, segons ell, "no ha tingut ni una mica d'humanitat". També denuncia la mala política de tots els governs municipals en temes d'habitatge social, ja que en tots aquests anys ningú no ha resolt aquest tipus de problemàtiques. L'objectiu d'aquest col·lectiu és mantenir la propietat municipal d'aquests pisos i el seu ús social.

L'Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts vol desnonar aquesta família, tal com va comunicar-li oralment uns dies abans de la subhasta (amb un preu de sortida de 500.000 euros). L'Assemblea Per Un Habitatge Digne creada recentment i que rep el suport de diversos col·lectius i associacions veïnals de la localitat denuncia que el govern local, "lluny d'estimular les ajudes als més necessitats que promulga el recent Pacte i Llei de l'Habitatge, arremet directament contra ells per tornar a caure en l'especulació pura i dura a la qual ens té acostumats". ☺

ESPLUGUES // OPOSICIÓ AL PLA CAUFEC

Sis encausades per una manifestació

✉ Oriol Matadepera

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

Sis persones imputades pels delictes de desordres públics, contra la seguretat del trànsit, danys, atemptat a l'autoritat, manifestació il·legal i una falta de furt per sustreure una boina de policia estan citades a declarar als jutjats d'Esplugues (Baix Llobregat) el dimecres 30

La denúncia és fruit d'una manifestació on centenars de persones van desmuntar les obres

de gener. L'origen d'aquesta denúncia és la manifestació que es va fer l'octubre passat, durant la qual centenars de persones van desmuntar les obres del projecte urbanístic conegut com a pla Caufec-Porta BCN que afecta la serra de Collserola.

Durant la manifestació, de caire festiu, la policia autonòmica i la local (tant uniformada com de paisà) va estar controlant de prop les persones que hi participaven. Aquell dia cap persona no va ser identificada, però la policia va denunciar-ne unes quantes. Una integrant de l'Assemblea Antirepressiva d'Esplugues, Teresa Pagell, denuncia aquest fet com a "persecució discriminada contra qui gosa alçar la veu a qui lluita pel benestar col·lectiu".

Campanya antirepressiva

Aquesta mateixa assemblea afirma que es tracta d'un pas més "en el desenvolupament d'una estratègia repressiva que pretén ofegar a base de multes administratives o penals aquelles persones que no callen". En el cas d'Esplugues es tradueix en un total de 28 persones amb 64 causes pendents fruit d'onze accions relacionades contra el pla Caufec. Una d'elles pot ingressar a presó properament en virtut d'una sentència que li imposa una multa de 500 euros o una pena d'un mes d'arrest per no mostrar la documentació a un mosso. Casos com aquest es repeteixen a altres municipis com Mataró, Cornellà o Berga. ☺

En un dels centres administratius autònoms o *Caracol* –com l'anomenen les zapatistes– del sud-est mexicà, en aquest cas al *Caracol Número Tres La Garrucha*, bes va dur a terme els dies 29, 30 i 31 de desembre de 2007 la primera trobada de les dones zapatistes amb les dones del món.

A l'entrada del *Caracol* un cartell ja anunciava que els homes només podien participar en algunes tasques, com fer el menjar, tenir cura dels infants, netejar les latrines i anar a buscar llenya. Almenys per aquesta vegada ells cedeixen l'espai públic i el protagonisme a les dones per recolzar-les silenciosament des de les cuines.

Durant aquests tres dies les *companyes zapatistes*, provinents de tots els municipis autònoms en resistència, van donar a conèixer la situació de les dones abans de l'alçament armat de 1994 i els canvis que s'han aconseguit –amb molts esforços– a partir de l'aparició de l' EZLN (Ejército Zapatista de Liberación Nacional).

Des de llavors les dones han anat guanyant espais públics que abans els eren negats. En aquesta ocasió es va poder comprovar com ha augmentat la participació de les dones dins l'organització i dins les seves comunitats. Una mostra d'això són els diferents càrrecs en els quals han participat com a promotores d'educació i de salut, com a autoritats comunals, com a comandants i insurgents, com a conselleres del municipi, dins les juntes de bon govern, etc. Tot i això, com explicava una d'elles, encara és molt difícil

“explicar als companys que nosaltres tenim el dret de ser autoritats, ja que alguns d'ells encara tenen la mala idea del mal govern, que diu que, com a dones, no podem aconseguir la participació que tenen els homes”.

Entre la diversitat de públic femení que omplia l'auditori hi havia dones de la Vía Campesina, dones de la Otra Campaña (adherides a la *sexta internacional*) Dones de negre, joves de més de 30 països i les dones del Frente de Pueblos en Defensa de la Tierra (FPDT), que en tot moment van mantenir els *machetes alçats*, evidenciant que no claudicarien en la seva lluita contra l'espoliació de les seves terres. Unes terres on el govern federal mexicà pretén construir un aeroport internacional –contemplat al Plan Puebla-Panamá (PPP). Ho vol fer al poble de San Salvador de Atenco, a pocs quilòmetres del Districte Federal.

Respecte a la delicada situació d'assetjament i repressió paramilitar actual les dones van deixar ben clar que eren “dones i comunitats en resistència” i que no pensaven “abandonar les terres recuperades durant l'alçament de 1994”. La jove casada Mireya va explicar que “el mal govern utilitza diverses formes per confondre i dividir les comunitats” i que “a través dels seus programes socials intenta comprar altres germans indígenes que, davant la necessitat, cauen a la trampa”. Mireya també va destacar que les dones zapatistes no agafen *Procampo* ni projectes que regala el mal govern perquè “mai oblidarem ni traïrem la sang que van vessar”.

TEXT I FOTOGRAFIA: Asha Ross

Primera trobada de dones zapatistes amb les dones del món

MATARÓ // EL REGIDOR D'URBANISME APROVA UN PLA QUE ENRIQUEIX LA SEVA FAMÍLIA

'Cas Bassas': més llenya al foc

Directa Maresme
/maresme@setmanaridirecta.info/

La plataforma Salvem Can Fàbregas i de Caralt va destapar el 17 de gener que els oncles materns de l'actual regidor d'Urbanisme i primer Tinent d'Alcalde, Ramon Bassas i Segura, eren accionistes i administradors de Naves Biada SA i que aquests van resultar beneficiats per la venda de la finca on es troba ubicat el conjunt catalogat de Can Fàbregas i de Caralt.

El regidor diu que es va assabentar casualment que els seus oncles eren propietaris de gran part dels terrenys

El regidor va declarar que l'any passat es va assabentar de forma casual que els seus oncles materns eren propietaris de gran part dels terrenys on ara es construirà el Corte Inglés i va amenaçar de portar als tribunals qualsevol persona que qüestionés la seva honorabilitat.

Lectura del comunicat durant una cercavila en defensa de Can Fàbregas i de Caralt

Jose Ramón Alonso

La CUP de Mataró ha posat més llenya al foc i ha emès un comunicat on assumeix la demanda de la plataforma Salvem Can Fàbregas i de Caralt i pren el compromís de fer front a aquesta realitat davant els òrgans que correspongui.

En el seu comunicat la CUP demostra que Naves Biada SA va

comprar la finca per 33 milions de pessetes l'any 1982 i la va vendre 21 dies després de signar un contracte amb el Corte Inglés a través de l'empresa municipal PUMSA –el president de la qual és Ramon Bassas i Segura–, per 2.745 milions de les antigues pessetes (16.498.000 euros). Tenint en compte que el

valor cadastral de la finca que consta al registre és d'1.016.927 euros, aquesta xifra suposa un augment del 8.000 per cent.

La CUP manté que Ramon Bassas i Segura "ha ostentat responsabilitats de govern i durant tot aquest temps ha participat en els debats, la presa de deci-

sions i les votacions relacionades amb tot aquest procés, tal com queda documentat a les actes dels diferents òrgans de govern de l'Ajuntament de Mataró". Bassas i Segura és regidor des de 1991 i ha ocupat les carteres de Joventut (1991-1995), d'adscrit a

Els familiars van comprar la finca el 1982 i Bassas és regidor des de 1991

l'alcaldia (1995-1997), de Serveis Centrals (1997-2003) i de Seguretat i Prevenció (2003-2007). És Tinent d'Alcalde des de l'any 1997. Des de 2004 és portaveu del Grup Municipal Socialista a l'Ajuntament de Mataró i des de 2007 regidor d'Urbanisme i president de l'empresa municipal PUMSA. Davant aquests fets documentats la CUP de Mataró emplaça l'alcalde i les forces del govern mataroní a "actuar i donar les explicacions necessàries per tal que tota la ciutadania pugui entendre aquesta revalorització del 8.000 per cent".

SANT FELIU DE LLOBREGAT // LA GENERALITAT AUTORITZA LA CIMENTERA A FER LA INCINERACIÓ

Cemex ha cremat 1.000 tones de marro de cafè durant un mes

Directa Baix Llobregat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

La Generalitat de Catalunya, amb el vistiplau de l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat, va donar permís a Cemex per cremar 1.000 tones de marro de cafè a les instal·lacions que té en aquesta localitat. L'empresa disposava d'un mes a partir del 5 de desembre per cremar aquest marro de cafè. Segons la carta que la Generalitat va adreçar a l'Ajuntament, es tractava d'una prova d'u-

Ara falta saber si l'Ajuntament subscriu la moratòria a la incineració o no

La planta de Cemex a Sant Feliu emet núvols tòxics que són fruit de la crema de residus

tilització de combustibles alternatius, però cal tenir present que la regulació ambiental és més flexible quan es tracta d'una prova que d'una activitat permanent en el temps. Per tant, les garanties ambientals sota la classificació de "prova de nous combustibles" són

menors. La posició de l'Ajuntament, segons el regidor de Medi Ambient, "és de suport a la prova perquè ja s'ha fet altres vegades".

► **Incoherència i hipocresia**
El 20 de desembre l'Ajuntament de Sant Feliu va enviar una carta a la

plataforma Aire Net per informar que el consistori volia "impulsar la creació d'una comissió per abordar de manera prèvia les qüestions relatives a la qualitat ambiental de la ciutat". El 24 de desembre el responsable de Medi Ambient de l'Ajuntament va contactar per via

telefònica amb el president d'Aire Net, Jordi Losada, per informar-lo que la Generalitat –amb la conformitat del consistori local– havia concedit permisos per cremar mil tones de marro de cafè.

En aquesta carta es deia que una de les majors preocupacions

socials de l'Ajuntament és "la protecció i la qualitat del medi ambient". Al paràgraf següent la carta destaca que "la preocupació per la qualitat atmosfèrica, la contaminació i l'efecte de l'activitat industrial de la nostra ciutat (...) ha generat un moviment social que, més enllà dels plantejaments que es defensen, fa palesa la necessitat de millorar la informació i la participació de la ciutadania en la presa de decisions al respecte".

Segons Josep Arnau aquests continguts "es veuen greument contradits per l'actuació de l'Ajuntament respecte la prova d'incineració de marro de cafè. El govern local no ha publicat cap comunicat de premsa anunciant que des del 5 de desembre la cimetiera de Sant Feliu cremarà 1.000 tones de residus".

Segons els membres d'Aire Net el consistori tampoc no ha informat que la cimetiera no s'ha venut a Beton Catalan i que, per tant, continua en mans de Cemex. Pilar, membre d'Aire Net, va declarar que "ara falta saber si l'Ajuntament subscriu la moratòria a la incineració o no, ja que al ple municipal del 30 d'octubre l'alcalde va assenyalar que no s'hi adherien perquè la cimetiera canviava de propietaris".

QUATRE ANYS DEL GOVERN ZAPATERO (II): EL MEMORIAL DE GREUGES CATALÀ

ESTAT ESPANYOL // BALANÇ DE LA LEGISLATURA EN RELACIÓ A CATALUNYA

La legislatura del dret de decidir

El retorn del PSOE al govern de l'Estat espanyol, amb el suport d'ERC i ICV-IU, va generar expectatives entre la societat civil després de vuit anys de governs del PP. La primera part de la legislatura va estar marcada per la retirada del Pla Hidrològic Nacional o el retorn parcial dels anomenats *Papers de Salamanca*. Però el procés d'elaboració dels estatuts –amb la conseqüent retallada del text català– i la posterior crisi de les infraestructures han acabat girant la truita. La legislatura que havia de consolidar l'autonomia ha acabat amb l'eclosió pública del moviment pel dret de decidir i amb un president del PSC advertint de la “desafecció” dels catalans vers Espanya.

✉ Roger Palà

/redaccio@setmanaridirecta.info/

“En mi España plural, os vais a sentir tan cómodos que incluso tendréis problemas para sentirnos independentistas”, va dir José Luis Rodríguez Zapatero al portaveu d'ERC al Congrés espanyol, Joan Puigercós, durant els seus primers dies com a primer president espanyol de l'era postzapatariana. L'anècdota, recollida al llibre *El més calent... al front de Madrid* (Metéora), una mena de balanç i justificació republicana de recent aparició, és un exemple de la frivolitat amb què Zapatero ha tractat durant quatre anys el plet català. Paradoxalment, la legislatura que havia de consolidar la via autonòmica i els estatuts ha servit per visualitzar l'opció política pel dret de decidir.

Ben aviat va quedar clar que la relació entre el PSOE i els seus socis minoritaris no seria un camí de roses

Els quatre anys de govern Zapatero van començar amb actuacions significatives pel que fa als interessos catalans. Aquí cal esmentar la derogació del Pla Hidrològic Nacional (PNH), que de moment enterra la possibilitat d'un transvasament de l'Ebre –tot i que no tanca del tot la porta a un possible transvasament del Xúquer–, o el retorn parcial dels anomenats *Papers de Salamanca*. Però ben aviat va quedar clar que la relació entre el PSOE i els seus socis minoritaris no seria un camí de roses: en tot cas, un camí d'espines, incòmode i ple de contradiccions.

Les reformes dels estatuts han estat la prova més evident que en matèria autonòmica el PSOE es quedava curt. Al País Valencià i a les

Aquesta marxa històrica va aplegar desenes de milers de persones al centre de Barcelona l'1 de desembre de 2007. Arxiu/Albert Garcia

Illes el PSOE i el PP van pactar entre si textos d'un gruix polític nul. Al Principat les successives retallades del text aprovat per àmplia majoria pel Parlament es van succeir en el marc d'un allunyament agut entre la ciutadania i la classe política, que va tenir com a resultat una abstenció molt alta en el referèndum (50,59 per cent), tot i l'àmplia victòria del sí (73,9 per cent dels vots). L'aposta pel *no*, impulsada pels moviments cívics per l'autodeterminació com la campanya *Diguem No* i la Plataforma pel Dret de Decidir va tenir el suport d'una ERC indecisa fins al darrer moment i un aliat molt incòmode: el PP.

Carles Riera, portaveu de la PDD, va declarar que “l'abstenció demostra que l'Estatut posat a referèndum és, a parer de la ciutadania, una eina política i jurídica poc rellevant, ja que si fos percebuda com una novetat hauria mobilitzat molt més vot, tant a favor com en contra”. Per Riera això “és conseqüència d'una fatiga davant de tot el procés i davant de la classe política que l'ha gestionat”.

► **Moviment pel dret de decidir**
En tot cas, la reforma de l'Estatut català no va posar fi –com pronosticava el llavors president Pasqual Maragall– a les demandes de més autogovern per tota una generació. Ben al contrari, la campanya pel *no* havia cristal·litzat en la consolidació d'un moviment social pel dret de decidir, articulats en diversos fronts. El més visible va ser el que es va articular al voltant de la Plataforma pel Dret de Decidir, que va convocar dues manifestacions massives de signe clarament autodeterminista: el 18 de febrer

de 2006, poc abans del referèndum de reforma de l'Estatut català, i l'1 de desembre de 2007, enmig d'una forta crisi causada per la manca d'inversió estatal en infraestructures ferroviàries.

El 'no' a l'Estatut va cristal·litzar en la consolidació d'un moviment social pel dret de decidir

D'altra banda, els col·lectius de l'esquerra independentista, arran de les campanyes contra els estatuts, van articular cada cop amb més visibilitat una acció política

unitària no només al carrer –amb campanyes com *300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència*–, sinó també a les institucions, amb l'eclosió de les CUP en les darreres eleccions municipals: una trentena de regidors arreu del país van deixar constància de la consolidació d'una alternativa rupturista.

► **Llengua minoritzada**

La llengua ha estat, de nou, un dels punts calents de la legislatura. David Vila, portaveu de la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL), creu que “els atacs contra la unitat de la llengua catalana han persistit”. En serien exemples les traduccions al català central i al valencià dels textos europeus, la no intervenció en el tancament dels repetidors de TV3 al sud o el manteniment de versions “catalanes” i “valencianes” en algunes pàgines

web públiques, als serveis d'atenció al client o en la documentació per fer la declaració de la renda.

Paral·lelament, el govern espanyol ha seguit ignorant el català com a llengua pròpia de l'Estat. “S'ha demostrat un cop més que l'Estat espanyol sap perfectament que els Països Catalans i al seva llengua conformen una nació clarament diferenciada”, ironitza Vila. “Només així s'entén que els programes d'internacionalització de la cultura promoguts per l'estat dediquin la pràctica totalitat dels pressupostos a la llengua i la cultura espanyoles i ignorin les altres llengües que, segons ells, també formen part del seu patrimoni”. Al memorial de greuges lingüístic la CAL també denuncia “la imposició de la tercera hora de llengua espanyola a l'ensenyament”. ◻

La crema reial

Un altre dels punts calents de la legislatura ha estat el macroprocés obert per l'Audiència Nacional espanyola contra una vintena de persones acusades d'injúries a la corona per haver calat foc a retrats de la família reial espanyola el 22 de setembre de 2007. De moment, dues condemnades en ferm als independentistes gironins Jaume Roure i Eric Stern (2.730 euros de multa cadascun) i 16 encausats a l'Audiència pendants de judici. A Tarragona, un altre jove també ha hagut de declarar pels mateixos fets. Entremig, la crema reial ha esdevingut una senyal de protesta arreu del país.

La primera de les cremes de fotografies reials es va produir a Girona durant una visita monàrquica institucional a l'Auditori de la ciutat.

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

EL SALVADOR // ELS DEU ASSASSINATS DIARIS FAN DIFÍCIL LA PAU SOCIAL

Després de setze anys els Acords de Pau són paper mullat

↳ Mariona Ortiz
/El Salvador/

Adiferència d'altres ocasions, l'aniversari dels Acords de Pau que van tancar el conflicte armat salvadorenc no ha estat una jornada de celebració sinó de denúncia. Les organitzacions socials segueixen demanant "pau amb justícia" i denuncien que les causes que van originar el conflicte encara segueixen vigents. Amb una mitjana de deu assassinats diaris la pau social està lluny de ser una realitat.

▶ **Entre la denúncia i la indiferència**

La guerra civil va durar dotze anys i va provocar 84.000 morts, 8.000 desapareguts i 12.000 presos. Durant el conflicte els EUA van aportar 1,5 milions de dòlars diaris a l'exèrcit. El 16 de gener de 1992 Schafik Handal, líder del Front Farabundo Martí per a l'Alliberament Nacional (FMLN), i Alfredo Cristiani, aleshores president de la República, van signar els Acords de Pau a Chapultepec (Mèxic), amb el suport de les Nacions Unides. Els acords volien apostar per una reconciliació nacional, acabar amb la marginació econòmica i social i democratitzar el país. Per això va preveure una reforma en profunditat de l'exèrcit i del sistema judicial, la creació de la Policia Nacional Civil, de la Procuradoria per a la Defensa dels Drets Humans i d'un Fòrum de Concertació

La guerra civil va provocar 84.000 morts, 8.000 desapareguts i 12.000 presos

Econòmica i Social. També es volia redistribuir les terres de les zones en conflicte i suprimir els serveis d'intel·ligència militar i altres cossos repressors.

Mentre el partit al govern, ARENA, obviava la data i es dedicava de ple a la crisi interna que té oberta per designar un candidat a la presidència, les organitzacions socials i l'FMLN han recordat les mancances i tergiversacions que s'ha fet dels Acords. En una commemoració pública a San Salvador, el candidat presidencial del Front, Mauricio Funes, ha cridat a "un nou pacte social que permeti real-

Acte de celebració dels Acords de Pau dut a terme el 2007

Mauro Arias

ment la construcció d'una democràcia". Funes ha acusat la dreta de "boicotejar el procés de pau, desarticulant la majoria d'institucions que es van crear en aquell moment" i també ha promès "recuperar el país i crear un Estat que corregeixi les desigualtats".

També el bisbe auxiliar catòlic de San Salvador, Gregorio Rosa Chávez, i el bisbe de l'església luterana, Medardo Gómez, han denunciat que "els factors que van provocar la guerra al país encara existeixen: la pobresa, l'atur i la injustícia". Aquestes condicions, agreujades pels fenòmens naturals, fan que avui la gent visqui d'una manera igual o pitjor que a l'inici del conflicte armat.

Violència i impunitat

Amb una mitja de deu assassinats diaris El Salvador és actualment el país més violent de Llatinoamèrica, segons dades del Programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament. Es calcula que un 60 per cent de les armes que circulen en mans de civils no estan registrades i que una de cada quatre persones té armes pròpies. La política de mà dura del Govern no ha aconseguit reduir la inseguretat, malgrat que el ministre de Seguretat Pública i Justícia, René Figueroa, va assegurar, al tancament de l'any, que "els bons resultats obtinguts durant el 2007 ens motiven a seguir treballant per a derrotar la criminalitat".

"Els factors que van provocar la guerra encara existeixen: la pobresa, l'atur i la injustícia"

Per la seva banda, les associacions de ferits de guerra encara reclamen una atenció mèdica i unes pensions que els permetin sobreviure en condicions dignes —mesures que estaven previstes en els Acords però que no s'han executat— i han

anunciat que començaran mobilitzacions per aconseguir el que els pertoca per llei.

▶ **Estancament econòmic i desigualtat creixent**

La principal mancança dels Acords de Pau està relacionada amb la protecció dels drets econòmics i socials de la població. L'evasió fiscal, practicada sobretot per grans empresaris, no es combat adequadament i la manca d'oportunitats laborals i els greus problemes d'habitatge i de salut segueixen provocant un drenatge humà cap als EUA. L'eslògan del Govern, *Pau social*, repetit fins a la sacietat, no és suficient per amagar que el 40 per cent de la població viu immer-

guts pel crim van ser assassinats dins d'una presó d'alta seguretat guatemalenc i avui encara no se sap què va passar. Els rumors, però, relacionen el cas amb el narcotràfic.

D'altra banda, els responsables dels Esquadrons de la Mort que van operar durant la guerra no han estat mai jutjats i no s'ha reconegut ni indemnitzat les víctimes. Es tenen indicis que alguns dels grups armats il·legals amb motivació política segueixen actuant. En aquesta línia es tem que l'assassinat de Moisés Funes, alcalde de la població d'Alegria i membre de l'FMLN, el 9 de gener passat, sigui l'inici d'una escalada de violència lligada a la campanya electoral per la presidència.

sa en la pobresa, mentre un 25 per cent acapara el 54 per cent del total d'ingressos.

La quantitat d'emigrants des dels Acords de Pau és similar al nombre de refugiats provocats per la guerra. Es calcula que un terç dels salvadorencs ha emigrat als EUA, legalment o il·legalment, i això ha creat al país una economia artificial, que sobreviu de les remeses del emigrants —més de quatre milions de dòlars l'any— sense necessitat de ser realment productiva. No obstant això, els economistes ja han advertit que el 2007 les remeses han caigut a la meitat i que la crisi hipotecària nord-americana fa preveure un 2008 difícil al país més petit de l'Amèrica Central.

El país sobreviu de les remeses de diners que envien els emigrants

L'aposta dels diferents governs de dreta per una economia de serveis, comerç i turisme només ha beneficiat els grans grups econòmics en detriment de la majoria de la població. Igualment, l'aplicació de reformes econòmiques neoliberals (privatitzacions, desregulacions, aprovació del TLC) sumades a la dolarització han concentrat més la riquesa i han augmentat el preu dels productes bàsics alhora que es reduïa el poder adquisitiu de la població.

▶ **Malgrat tot... esperança**

Els propers comicis, el març de 2009, han generat una gran expectació i esperança en amplis sectors de l'esquerra del país. El candidat de l'FMLN, Mauricio Funes, compta per primera vegada amb un ampli consens social, tant de sectors de l'esquerra tradicional com de la població menys mobilitzada però cansada de la situació econòmica i social del país. Per la seva banda, ARENA encara no ha designat candidat i està immers en un debat electoral intern entre postulants. Però queda més d'un any de campanya i tot apunta que serà bruta i perillosa. Les amenaces de mort a alguns periodistes de la principal emissora crítica amb el Govern, Radio Mi Gente, i l'assassinat d'un reporter independent el setembre passat reforcen els pitjors auguris. ☉

ALEMANYA // EL TRIBUNAL FEDERAL TITLLA D'IL·LEGAL LA REPRESSIÓ ALS OPOSITORS AL G8

Els escorcolls i les detencions són 'inconstitucionals'

☞ **Andreu Jérez**
/Berlín/

Els escorcolls, detencions i incautaments que la policia va a dur a terme abans de la cimera del G8, celebrada a Heiligendamm el juny de l'any passat, van ser "inconstitucionals". Així ho va dictaminar a començaments de 2008 el Tribunal Federal alemany, donant, d'aquesta manera, un seriós correctiu a les mesures preventives que aleshores va ordenar la Fiscalia General de la República. Aquest dictamen suposa també un toc d'a-

El Tribunal considera que l'"associació terrorista" no va existir mai

tenció al ministre d'Interior, Wolfgang Schäuble. Les seves mesures i intencions legislatives contra els moviments alternatius i els presumptes potencials terroristes islamistes són considerades per molts com extremadament repressives i properes a l'histerisme.

El maig de l'any 2007 la policia alemanya va escorcollar 40 edificis i oficines de l'esquerra alternativa i el moviment okupa a sis estats alemanys; les més castigades van ser les escenes de Berlín i Hamburg, que són les

Protestes i repressió policial durant la darrera cimera del G-8 a Rostock

Guillem Valle

dues capitals d'aquests moviments contestataris. La Fiscalia Federal Alemanya va ordenar aquestes mesures en considerar que a les cases i centres socials ocupats es trobaven "membres d'una associació terrorista que, amb atacs a cotxes i propietats públiques i privades, intentaven crear un ambient d'inseguretat que evités la celebració de la cimera a Heiligendamm". El fiscal va acusar els detinguts de dotze atacs al nord d'Alemanya que van suposar unes pèrdues de 2,6

milions d'euros, sempre segons la institució.

El pas del temps, però, li ha tret la raó. El Tribunal considera que aquesta "associació terrorista" no va existir mai i, per tant, en cas que la intervenció hagués estat necessària, hauria estat competència dels diferents estats, però no de la Fiscalia Federal. Així mateix, la instància judicial té "seriosos dubtes" que els detinguts i interrogats en aquests escorcolls tingueren cap objectiu susceptible de ser perseguit poli-

cialment i judicialment. Més enllà de l'activitat política que suposa l'oposició al capitalisme com a sistema econòmic i social –i les conseqüents mobilitzacions d'aquells dies–, els jutges no veuen cap raó per a perseguir aquelles persones i col·lectius. Alguns diaris de l'òrbita alternativa alemanya descriuen l'actuació de la Fiscalia, i el més que probable impuls polític que li va donar el Ministeri d'Interior de Schäuble, com a "pura propaganda" i "procés de criminalització".

▶ **Heiligendamm i els disturbis**
Entre el 6 i el 8 de juny de 2007 es va celebrar a la ciutat de Heiligendamm, al nord d'Alemanya, la reunió del G8, el grup dels vuit països més rics del planeta. Com ja és habitual des de fa una dècada, aquesta reunió –una de les més representatives del sistema neoliberal– va convocar milers de ciutadans que protestaven contra el que consideren un model injust, insostenible i perillós. El cap de setmana anterior a la cimera es va organitzar la manifestació més important a la ciutat de Rostock, propera a la ciutat de Heiligendamm, amb unes 100.000 persones. Llavors es van produir els disturbis més greus d'Alemanya dels últims deu anys, amb més de 1.000 ferits i centenars de detinguts. Molts van veure en l'actuació policial, en molts casos clarament desproporcionada, l'impuls necessari per a l'esclat dels enfrontaments entre policia i manifestants, que finalment es van produir. Fos com fos, les imatges de cotxes cremant, barricades, policies carregant i manifestants encaputxats llençant pedres van semblar donar la raó al Ministeri d'Interior i la Fiscalia General, als seus escorcolls i a les seves detencions preventives.

El Tribunal Federal els ha negat, però, aquesta raó, en última instància, és el que pot condicionar futures accions repressives similars. ☉

ARGENTINA // ES COMPLEIXEN DEU MESOS DE L'ASSASSINAT DEL DOCENT CARLOS FUENTEALBA

La impunitat continua en temps de democràcia

☞ **Ana Maldonado**
/Buenos Aires/

El 4 de febrer es compleixen deu mesos de l'assassinat del docent argentí Carlos Fuentealba durant una protesta laboral. Aquest crim va provocar un fort debat públic a l'Argentina sobre la situació de desprotecció dels treballadors quan exerceixen el seu dret a la protesta.

Gràcies a la gran quantitat de proves en vídeo i fotografies que van presentar els testimonis, el policia Darío Pobrete –autor del tret mortal– està detingut. Però es continua reclamant judici i càstig per a la resta de responsables materials, polítics i ideològics de la repressió, entre ells els oficials a càrrec i l'exgovernador de Neuquén, Jorge Omar Sobisch, que va reconèixer pública-

ment que va donar l'ordre de reprimir els mestres. Tot i així, gràcies al suport de funcionaris polítics, va poder presentar-se com a candidat a les últimes eleccions presidencials. El govern nacional tampoc ha emprès cap acció encaminada a aconseguir justícia.

Amb aquesta finalitat es va conformar la Comissió Carlos Presente (Cocapre), integrada per l'Associació de Treballadors de l'Educació de Neuquén (ATEN), sindicats de docents i organismes de drets humans, per iniciar una campanya nacional i internacional exigint que es condemnin als qui avui romanen impunes.

▶ **Antecedents i fets**

En un país on l'educació fa més de dues dècades que està crisi, on els salaris estan congelats

malgrat la inflació i on no hi ha infraestructura per al manteniment de les escoles, els treballadors de l'ensenyament van co-

La Comissió Carlos Presente ha iniciat una campanya per a que es condemnin als qui romanen impunes

mençar a manifestar-se: aturades al nord del país, universitats en conflicte permanent i les escoles de Santa Cruz –província de l'ex-president Néstor Kirchner– mili-

taritzades per la gendarmeria nacional per "evitar les assemblees".

Amb tot això, feia un mes que els docents de la província de Neuquén sostenien un aturada reclamant l'actualització dels salaris, un augment del 80 per cent de les pensions, fer fixos els contractats i millors condicions per a les escoles.

Cansats d'exhaurir totes les instàncies de sol·licitud de resposta per part del govern provincial van aprofundir les mesures. Així doncs, es va votar en assemblea tallar la ruta d'accés al circuit productiu i turístic durant la Setmana Santa, encara que no tots els participants van estar-hi d'acord.

El 4 d'abril de 2007 els treballadors de l'educació i la resta de treballadors que els acompanya-

ven en la protesta van córrer camp a través fugint de les bales de goma i els gasos lacrimògens. El secretari de seguretat Raul Pascuarelli i altres alts caps policials els van disparar des de la carretera. Mentrestant els treballadors, d'esquena, es disposaven a retirar-se del lloc per a reagrupar-se. Va ser així com va morir Carlos Fuentealba, mentre conduïa el seu cotxe una bala de gas va col·lidir contra el seu cap.

Es van fer mobilitzacions massives per tot el país sota el lema *Els guixos estan ensangonats*, les quals demanaven continuar la lluita. Durant altres accions de protesta van ser detinguts i empresonats alguns sindicalistes, pels quals encara es demana l'alliberament. ☉

+ info: cocapre@hotmail.com

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

La 'Viquipèdia' supera els 100.000 articles

Els fundadors d'aquesta enciclopèdia posen en marxa un cercador per trencar el monopoli de Google

Enric Borràs Abelló

La **Viquipèdia** (www.viquipedia.org), la versió en català de l'enciclopèdia lliure Wikipedia (wikipedia.org), ja ha superat el llindar dels 100.000 articles i ha doblat el nombre de textos que tenia a l'inici del 2007. L'edició catalana de la Wikipedia és una de les més antigues, tot just va ser la primera que va arrencar després de l'anglesa i ara s'ha situat entre les disset que superen els 100.000 articles d'entre les més de 250 versions lingüístiques d'aquesta famosa enciclopèdia en línia.

Segons els col·laboradors de la Viquipèdia, es tracta d'una eina que ja s'ha convertit en una obra de referència per a la consulta i l'aprenentatge. Tots els articles que s'hi publiquen estan escrits per redactors voluntaris i tothom és lliure de participar-hi fent-ne de nous o corregint-ne i ampliant-ne d'altres. Per tal d'arribar a la xifra dels 100.000 articles la Viquipèdia ha rebut el suport d'alguns estudiants de secundària a través de la Marató Viquipèdia, en què els alumnes s'han afegit al projecte de fer créixer el portal.

La Viquipèdia i les altres versions lingüístiques de la Wikipedia segueixen totes la filosofia de promoure l'accés, la difusió i la creació lliure del coneixement. La fundació Wikia, promotora del projecte i d'altres experiències similars es manté fidel al plantejament original dels internautes més pioners: convertir la xarxa en un espai de difusió i creació de coneixement en un àmbit de col·laboració i sense cap mena de traves.

WikiaSearch, la futura competència de Google?

És en aquesta mateixa direcció de promoure el coneixement lliure, deslligat de projectes purament empresarials, que els fundadors de la Wikipedia han posat en marxa WikiaSearch (alpha.search.wikia.com), un cercador d'internet que vol arribar a ser una alternativa viable a l'omnipresent Google. Però de moment només se n'ha posat en marxa la versió alpha, que tot just és per començar a fer-hi proves i que tan sols dibuixa què pot arribar a ser. WikiaSearch

es basa en programes i conceptes de codi obert i vol treure profit del sistema de col·laboració que ha fet de Wikipedia un dels grans èxits de la xarxa. Si bé, de moment, la portada del cercador és només en anglès, per als usuaris registrats la interfície d'administració ja és en català.

La principal novetat de WikiaSearch respecte a Google és que no només s'ordenen els resultats segons els algorismes matemàtics del cercador, sinó que, poc a poc, seran els usuaris mateixos els qui ho faran. Segons Jimmy Wales, fundador de

la Wikipedia, els humans són millors que no els ordinadors per tal de donar una opinió editorial sobre quines pàgines són més importants per a una cerca. Per això els usuaris registrats podran votar els resultats quan facin una cerca o fins i tot podran escriure articles breus sobre els termes més cercats per tal d'oferir més informació.

El cercador és el resultat d'un any de desenvolupament i una inversió de catorze milions de dòlars. Però el sistema de cerca i els algorismes que hi ha darrere del cercador provenen de projectes de programari de codi obert o s'han desenvolupat expressament per al cercador i se'n farà públic el codi font. Aquesta és, per tant, una altra de les diferències principals amb cercadors com Yahoo! i Google, que no fan públics els algorismes matemàtics i el codi font de la programació que fan servir per classificar i ordenar els resultats.

El projecte ha aparegut, a més, en un moment en què els internautes desconfien cada vegada més del poder de Google, una empresa que acumula tota mena de dades dels usuaris dels serveis de correu electrònic, de cerca, calendaris, lectors d'RSS, de mapes, de localització a través del mòbil... Google s'ha convertit en el cercador que fan servir gairebé exclusivament més del 90 per cent dels internautes dels Països Catalans i també té molta força arreu del món. Segons alguns internautes podria ser el pròxim gran monopoli (el Microsoft d'internet). I tot això si no és que ja s'hi ha convertit.

Barcelona: ciutat antisistema

Àngelo Pineda

La manifestació del 27 de gener que va servir com a cloenda del Fòrum Social Català només va merèixer pel diari gratuït *20 minuts* una foto de la mobilització i quatre línies a sota. Un espai prou discret com per a explicar en profunditat la jornada del cap de setmana i el detall de la manifestació. Detalls que gairebé es limiten a la menció de les xifres que van oferir els convocants, 5.000 persones, per immediatament retallar-les fins a 2.300 sense referència a cap altre font.

Però el més discutible d'aquesta cobertura és la seva inclusió en una notícia més àmplia, la qual duia un títol esclaridor: "3.400 antisistema han provat d'entrar clandestinament". A l'entradeta de la notícia aclareixen el número: es tractava de les persones que van ser retingudes a la frontera o als aeroports en l'últim any i que suposadament tenien antecedents penals per activitats polítiques en altres estats. Més enllà d'aquest títol sensacional el tema s'esgota al primer paràgraf. Després el seu redactor trenca la línia argumental per a centrar-se en els 250 antisistema "actius, només en accions de lluita urbana" que,

segons els Mossos d'Esquadra, viuen a Barcelona. També explica les menes de grups d'aquestes característiques inclosos en un decàleg elaborat per les policies autonòmica i estatal. S'afirma que hi ha 800 okupes, 350 "anarquistes violents" (en l'argot policial anomenats "crostes") i 500 independentistes. També es fa esmena d'una "resta" que pot "variar d'ideologia radical depenent del moment". Aquests i els "visitants" sumarien unes 4.000 persones.

Encara hi ha una altre número: les 200 cases okupades que, segons no se sap qui, hi ha a Barcelona. Fede Cedó, el geni que va redactar aquesta notícia, es refereix als

desallotjaments exprés tot restant-los importància, ja que "un desnonament triga una mitjana de dos anys". Intentant dissimular la seva falta d'equidistància invoca al final de l'escrit un hipotètic okupa (Xavier) que desmenteix la vinculació del moviment autogestionari amb la violència.

Els diaris gratuïts no tenen un format adient per aprofundir en les temàtiques que tracten. Però el *20 minuts* dedica un espai considerable a amagar una iniciativa interessant, lligant-la a la conspiració de fantàstiques amenaces externes que alimenten un món radical a casa nostra. Món del que ens protegeixen les fonts d'en Fede Cedó.

Freqüències lliures i populars [ràdio i televisió]

Ràdio Bronka - 104.5 FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45 FM (Bcn Sud i Hospitalet), Ràdio Contrabanda - 91.4 FM (Barcelona), Ràdio Línea - IV 103.9 FM (Barcelona), Ràdio Pica - 96.6 FM (Barcelona), Ràdio Trama - 91.41 FM (Sabadell), Ràdio Kaos - 90.1 FM (Terrassa), Ràdio Korneta - 90.6 FM (Berguedà), Radio 90 - 101.4 FM (Olot), Ràdio Klara - 104.4 FM (València), Ràdio Malva - 105.0 FM (València), Radio Aktiva - 107.6 FM (Alcoy), Radio Mistelera - 100.8 FM (Dènia-La Xara), La Tele - 52 UHF (okupemlesones.org)

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

LA COOPERATIVA

So i llums

Tel: 93 443 01 90
Fax: 93 329 71 52

autonomia@autonomiadespectacle.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

cooperativa cascais

ECOBOTIGA-COMERC JUST

ALIMENTACIÓ ECOLÒGICA

Fruita i verdura fresca, alimentació integral, sense gluten, macrobiòtica, espelta, vins i licors, cosmètica natural, dietètica, carn, embotits, làctics, precuinats, llibres, encens, conserves, infusions, tes, herbes, higiene i neteja... Més de 2000 productes!

Obert de Dilluns a Diumenge de 9 a 14h i de 17 A 21h

Rambla del Poblenou, 77

93 485 63 02

servei a domicili!

Llibreria

Distrivinyes

Llibre polític, crític...

Editorials: Virus, Vosa, Txalaparta, Hiru, El Jonc

C/ de l'Or, 8 (Plaça del Diamant)
08012 Gràcia, Barcelona
Telèfon 933 683 901
distrivinyes@yahoo.es

KAMILOSETAS MUSKARIA

REVISEMUS HISTÒRIA

distribuidora llibertària

www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

Associació Cultural El Raval

El Lokal

llibres, contrainformació, revistes, música, samarretes, pedaços...

horari
matins: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h
tardes: de dilluns a dissabte de 17 a 21h

c/ de la Cera 1 bis 08001 Barcelona
Tel: 933 290 643 Fax: 933 290 858
ellokal@pangea.org

Subscriu-te a la directa

Per 60 euros l'any pots rebre la Directa a partir d'ara i durant un any

NOM I COGNOMS _____
 ADREÇA _____ CODI POSTAL _____
 POBLACIÓ _____
 TELÈFON FIXE I/O MÒBIL _____ CORREU ELECTRÒNIC _____
 SUBSCRIPCIÓ NORMAL (60 EUROS) _____ ALTRES QUANTITATS (SI VOLS CONTRIBUIR AMB UNA QUANTITAT EXTRA, INDICA-LA) _____

FORMA DE PAGAMENT

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA NÚMERO DE COMPTE (20 XIFRES) _____

NOM DE LA PERSONA TITULAR _____

ALTRES FORMES DE PAGAMENT: SI PREFEREIXES PAGAR LA SUBSCRIPCIÓ PER MITJÀ D'UN INGRÉS O D'UNA TRANSFERÈNCIA O EN EFECTIU, O TENS

QUALSEVOL QÜESTIÓ QUE VULGUIS CONSULTAR, CONTACTA AMB LA DIRECTA.

ENVA AQUESTA BUTLLETA A: JUAN RAMÓN JIMÉNEZ 22, 08902 HOSPITALET DE LLOBREGAT

TAMBÉ PODEU FER ARRIBAR LES VOSTRES DADDES A TRAVÉS DELS TELÈFONS DE LA DIRECTA, PER CORREU ELECTRÒNIC O PER MITJÀ DE LA PÀGINA WEB.

TELÈFONS 935 270 982 / 661 493 117. CORREU ELECTRÒNIC: subscripcio@setmanaridirecta.info Web: www.setmanaridirecta.info

Vols regalar la directa?
 Doncs, ara és el moment de fer-ho!

Truca'ns al 93.527.09.82 o al 661.493.117.
 Envia'ns un correu electrònic amb les teves dades a subscripcio@setmanaridirecta.info

Si vols regalar una subscripció anual al Setmanari **DIRECTA** –també et pots fer el regal a tu mateixa–, et farem arribar una targeta com el de la dreta i, de regal, el DVD sobre la tortura a l'Estat espanyol **Silenci**.

1 any de **Directa** + DVD per 60 euros

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir **DIRECTA** setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>, o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info O bé, truca'ns al 935 270 982 o al 661 493 117.

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info)

Corresponsalies

- Baix Llobregat <baixllobregat@setmanaridirecta.info>
- Barcelona <redaccio@setmanaridirecta.info>
- Berguedà <bergueda@setmanaridirecta.info>
- El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès) <elcamp@setmanaridirecta.info>
- Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa) <girona@setmanaridirecta.info>
- Maresme <maresme@setmanaridirecta.info>
- Menorca <menorca@setmanaridirecta.info>
- Osona <osona@setmanaridirecta.info>
- Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera) <terresponent@setmanaridirecta.info>
- Vallès Occidental <terrassa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>
- Vallès Oriental <granollers@setmanaridirecta.info>
- Solsonès <solsones@setmanaridirecta.info>

Punts de venda

<p>BADALONA
 La Mussara Sant Joan de la Creu 70
 BARCELONA
 GRÀCIA
 Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99
 Infoespai Plaça del Sol, 19
 Taifa Verdi, 12
 Distrivinyes De l'or, 8 (Plaça del Diamant)
 HORTA - GUINARDÓ
 El Tinter La Plana, 10
 Rocaguinarda Xiprer, 13
 EIXAMPLE
 Quiosc Manu Nàpols-Roselló
 Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198
 POBLENOU
 Taverna Ítaca Pallars, 230
 Cus-Cus Rambla Poblenou, 77
 SANT ANDREU
 Patapalo Rubén Dario, 25
 Bar La Lira Coroleu, 14
 Bar La Lluna Ramón Batlle, 17
 Andy Blue Can Fabra
 Trèvol Portugal, 2-4 Baixos
 Quiosc Comerç Plaça Comerç
 Quiosc Rambla Fabra i Puig, 10
 Quiosc 11 de Setembre Onze de Setembre
 NOU BARRIS
 Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15
 Casal de Joves de Roquetes Vidal i Guasch 16
 Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274
 Casal de Joves de Prosperitat Joaquim Valls 82</p> | <p>Casal de Joves Guineueta Pl. ca n'Ensenya 4
 Quiosc Joaquim Valls amb Vinyars
 CIUTAT VELLA
 AQUENI Méndez Núñez, 1 principal
 Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15
 Pròleg Dagueria, 13
 El Lokal Cera, 1 bis
 La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34
 Quiosc Colom Rambles
 Quiosc Santa Mònica Rambles
 Quiosc Tallers Rambles
 Quiosc Canaletes Rambles
 Llibreria Medios Vallonzella 7
 SANTS
 Espai Obert Violant d'Hongria, 71
 La Ciutat Invisible Riego, 35
 Terra d'Escudella Premià, 20
 Teteria Malea Riego, 16
 BELLATERRA
 Quiosc de Ciències de la Comunicació
 BERGA
 La Banda Mercat Municipal
 CORBERA DE LLOBREGAT
 Llibreria Corbera Psg. dels Arbres, 4
 Le Centro Andreu Cerdà, 12
 CORNELLÀ DE LLOBREGAT
 El Grillo Libertario Llinars, 44
 CSO Banka Rota Rubió i Ors, 103
 ESPARREGUERA
 Taverna Catalana L'Esparracat Feliu Munné, 18</p> | <p>ESPLUGUES DE LLOBREGAT
 Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22
 GIRONA
 Llibreria 22 Hortes, 22
 Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2
 La Màquia Vern, 15
 GRANOLLERS
 Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrils, 5
 Anònims Miquel Ricomà, 57
 El Racó Ecològic Roger de Flor, 85
 HOSPITALET DE LLOBREGAT
 Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat
 La Resistència Rosalía de Castro, 92
 Centre d'Estudis de l'Hospitalet Major, 54 1º
 LLEIDA
 Ateneu La Maranya Parc, 13
 La Falcata La Panera, 2
 Quiosc Discom Alfred Parenya, 64
 La Vella Escola Clot de les Monges, 1
 MATARÓ
 Llibreria Robafaves Nou, 9
 MANRESA
 Cafè l'Havana Plaça Gispert
 Moes Joc de la pilota, 9
 Els Carlins Sabateria, 3-5
 MOLINS DE REI
 Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45
 La Bodegueta Pintor Fortuny, 45
 OLOT
 Llibreria Dòria Sant Tomàs, 6</p> | <p>REUS
 Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
 RIBES DEL GARRAF
 Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2
 RIPOLL
 Bar l'Obrador c. Estació, 3
 Llibreria La Tralla Plaça Anselm Clavé, 9
 SANTA COLOMA DE GRAMENET
 La Krida Sicília 97
 SANT BOI DE LLOBREGAT
 Ateneu Santboià Av. Maria Girona 2
 SANT FELIU DE LLOBREGAT
 Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9
 SANT JOAN DESPI
 Llibreria Recort Major, 60
 LA SEU D'URGELL
 Llibreria La Llibreria Sant Ot 1
 SOLSONA
 Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5
 Casal Popular La Fura Plaça Sant Pere 8
 Llibreria Pellicer Pg. Pare Claret 12
 i Avinguda del Pont 4
 TARRAGONA
 CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis
 TERRASSA
 Kasalet Societat, 4
 VIC
 Llibreria La Tralla Riera, 5
 VILAFRANCA DEL PENEDÈS
 La Fornal Sant Julià, 20</p> |
|---|---|--|--|

Què es cou

Què fem amb els nostres estalvis?

FINANÇAMENT ÈTIC: UNA PROPOSTA PER UTILITZAR ELS DINERS EN FUNCIÓ DEL QUE VOLEM

“On tinc els meus diners? I què fan amb ells mentre no els utilitzo?”. Això és el que un dia es van preguntar l'Àngel i la Bet, una parella que al llarg de la seva vida han pogut estalviar una petita, però no insignificant, quantitat de diners. “Ens vam adonar que l'ús del diner té unes conseqüències i que, a part de les decisions que prenem com a consumidors, teníem la possibilitat de donar una espècie de do als diners per finançar projectes socials i mediambientals”. En part gràcies a la voluntat de moltes persones que decideixen canalitzar el seu estalvi cap a la transformació social, diferents projectes vinculats a aquesta transformació –com Mas Franch o Terregada.net– s'han beneficiat d'uns serveis financers oferts a través del que es coneix com a finançament ètic. En aquests dos casos mitjançant la Fundació Fiare i Coop57, respectivament.

Jordi Panyella
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Arxiu

La Bet i l'Àngel van decidir obrir un compte corrent a Triodos Bank, una entitat financera d'origen holandès que des de fa uns anys ha obert sucursals a Madrid i a Barcelona i que garanteix que totes les seves inversions es destinaran a projectes socials i en pro del medi ambient.

Una altra cosa és el que els va passar a les persones de la cooperativa Mas Franch. Una de les seves impulsores, la Núria, ens explica que tenen “un projecte de transformació d'una finca amb criteris de permacultura, agricultura ecològica i bioconstrucció, juntament amb un component educatiu

Havien de treballar amb entitats financeres amb les quals compartissin uns principis

molt important”. A partir d'aquí es van plantejar que per mantenir la coherència amb el projecte havien de treballar amb entitats financeres amb les quals compartissin “uns principis d'igualtat i justícia”. I així va ser com van decidir acudir a la Fundació Fiare per

sol·licitar un préstec. Aquesta entitat d'origen basc es presenta afirmant que “l'activitat econòmica no és neutral. No es desenvolupa mitjançant mecanismes automàtics, involuntaris o no intencionats. Tota decisió econòmica és, en darrera instància, una decisió ètica, assumida des d'un marc determinat de conviccions, les conseqüències de les quals afavoreixen algú i perjudiquen algú altre”.

És el mateix que trobem a la presentació del llibre Rescata tu dinero, de la madrilenya Nuria del Río. L'autora destaca que “hem de convertir el nostre diner en una eina d'ús d'acord amb uns principis que s'interconnecten amb els nostres desitjos de solidaritat, de produccions netes, de lluita contra les situacions d'exclusió, contra la pobresa, a favor d'una economia més local, per aconseguir una alimentació més sana i ecològica, etc. Del Río afegeix: “Hem de controlar els nostres diners perquè, si no, correm el perill que el seu ús compleixi funcions alienes a la nostra ètica i als nostres principis”. Aquest desig és el que comparteixen cada vegada més persones, entitats i organitzacions que van prenent consciència d'aquesta realitat i intenten decidir sobre el destí dels seus estalvis, sobre les seves sol·licituds de crèdit o les seves inversions amb responsabilitat, basant-se en una informació fiable i suficient.

Terregada.net, per exemple, és una entitat gironina que s'encarrega de l'elaboració de programes d'implantació de compostatge domèstic i, alhora, fa activitats de sensibilització, formació i seguiment d'hàbits en la gestió de residus. El setembre de 2005 es va constituir com a coopera-

“Hem de controlar els nostres diners perquè, si no, correm el perill que el seu ús compleixi funcions alienes a la nostra ètica”

tiva i va sol·licitar un préstec a Coop57 per iniciar part de les seves activitats. L'origen de Coop57, una cooperativa catalana que ara ja compta amb delegacions a Madrid i a l'Aragó, cal cercar-lo en el moviment obrer, ja que el fons de crèdit inicial de Coop57 es va crear amb una part de les indemnitzacions que van rebre els treballadors i treballadores acomiadades de l'editorial Bruguera. La

decisió dels treballadors va ser crear un fons d'ajuda per entitats cooperatives que iniciessin activitats transformadores partint de la pràctica d'una altra economia.

On van els meus diners?

Davant els diferents projectes transformadors i estalviadors compromesos existents sorgeixen qüestions com si existeix un model de banca ètica que situï aquestes demandes al centre de la seva missió, de la seva visió i dels seus valors. Tot i que la pretensió de donar resposta a aquestes preguntes és la base dels diversos projectes de finançament ètic, abans cal entendre o conèixer perquè les entitats financeres convencionals no satisfan aquestes necessitats.

La tardor passada l'organització Justícia i Pau va iniciar la campanya *Desarmem la Banca* per denunciar les inversions a la indústria armamentista de diverses entitats financeres espanyoles. Tal com explica Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau, la conclusió era senzilla: “Tot i que sembla una utopia, s'ha de demanar a la gent que retiri els seus estalvis de les entitats que inverteixen en armes, ja que així aconseguirem evitar aquesta pràctica. Per exemple, la campanya de boicot a “la Caixa” que es va dur a terme l'any 2003, quan es va conèixer que l'enti-

tat pretenia participar a la Corporació per a la Reconstrucció de l'Iraq, va donar els seus fruits, ja que “la Caixa” es va retirar de la Corporació”.

Una altra entitat financera situada a l'ull de mira de la campanya de Justícia i Pau és la Caixa de Catalunya. D'una banda, la Caixa de Catalunya –a través de les accions a Abertis, antiga Acesa– comparteix amb “la Caixa” la propietat d'una empresa francesa que és diu Eutelsat. Aquesta empresa disposa d'un 27'69 per cent de l'empresa espanyola Hispasat, que a través dels satèl·lits ofereix serveis d'espionatge militar al Ministeri de Defensa del Govern espanyol. Però, d'altra banda, la Caixa de Catalunya, juntament amb el Banesto i el Banc de Bilbao, han concedit un crèdit a l'empresa Maxam, antiga Unión Española de Explosivos, que fabrica les conegudes i letals bombes de raïm.

Si fa uns anys la Caixa de Catalunya va voler reforçar una línia de caràcter social i va obrir un servei de microcrèdits a través de la seva Obra Social, un sistema d'ajudes a les empreses d'inserció a través de la Fundació Un Sol Món, o de protecció i defensa del medi ambient a través de la Fundació Territori i Paisatge, el canvi de presidència que hi va haver a l'entitat l'any 2005 va liquidar aquestes expectatives. Actualment el càrrec l'ocupa Narcís Serra, antic ministre de Defensa (1982-1991) del govern de Felipe González (PSOE). Es creu que en la seva persona i trajectòria s'hi troba l'interès actual de l'entitat per la inversió en la indústria militar. La recent dimissió del que havia estat Director General de l'entitat durant nou anys, Josep Maria Loza, reforçaria aquest canvi de tendència.

“S'ha de demanar a la gent que retiri els seus estalvis de les entitats que inverteixen en armes”

Amb informacions com aquesta, l'Àngel, la Bet i moltes persones més han decidit treure els seus diners d'aquestes entitats. “Es tractava, simplement, de saber en quins projectes o negocis s'estaven invertint els nostres estalvis, perquè si s'estan utilitzant per finançar empreses armamentistes

illacrua 15 ANYS
No esperis 15 anys més a subscriure't!

SUBSCRIPCIÓ DE PROVA
Per només 15 euros, rebràs els 6 propers números d'illacrua

Envia'm les teves dades (nom, adreça postal i dades bancàries) a:
• secretari@illacrua.cat
• 93 552 98 79
• Via Libertat 45, escala B pral. 2a

RADIO P.I.C.A.
www.radiopica.net

subscriu-te a **L'ACCENT**
laccent@laccent.info

El Periòdic dels Països Catalans

Només a partir d'ara
Només el 29% de catalans i catalanes amb dret a vot donen suport a la Conselleria d'Acció Social i a la

ECOLOGISTES
CATALUNYA
en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia
ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

Paco Arjona

i campanyes militars, no ho volem de cap manera", diu la Bet. Aquesta transparència és un dels principals criteris de les entitats que ofereixen útils financers ètics.

Propostes de finançament ètic

Un cop obert el compte corrent al Triodos Bank, l'Àngel i la Bet saben que allà els seus estalvis "es destinen a finançar projectes socials i mediambientals i que una part dels interessos que produeixen s'inverteixen en iniciatives o experiències de comerç just" que ells mateixos han escollit. A més, anualment el banc els mostrarà "una memòria social on s'aprecien tots aquests resultats". Actualment, el Triodos Bank té prop de 113.257 comptes corrents oberts a tot Europa (bàsicament a la Gran Bretanya, Bèlgica, Holanda i l'Estat espanyol). Ells mateixos s'autoanomenen Banca Sostenible, ja que la majoria dels dipòsits que reben (i no només els beneficis o els interessos que s'han generat) es reinverteixen a sectors que tinguin un impacte social positiu, tal com destaquen amb claredat i transparència a la seva web. A l'Estat espanyol, Triodos té oficines a Madrid i Barcelona i,

com a curiositat, cal dir que no ofereixen targeta VISA als seus clients en la fórmula d'avançament de crèdit, ja que consideren que és incentivar el consum i el consumisme. Per disposar d'una VISA cal abonar un import mínim al mes equivalent a la previsió de despesa.

Les entitats financeres convencionals darrerament ofereixen fons d'inversió ètics

Una segona proposta és la Fundació Fiare. La Núria, de la cooperativa Mas Franch, argumenta així la decisió de la seva empresa de sol·licitar un préstec a Fiare: "Va ser una decisió ètica, ja que -per molt ètic que siguis com a persona, en la teva activitat o els teus negocis- si tens els diners dipositats o els demanes a les entitats bancàries convencionals hi ha moltes coses que se t'escaparan".

A l'Estat espanyol Fiare actua com una agència de la Banca Popolare Ètica Italiana, un banc cooperatiu que va mobilitzar molts sectors de la societat civil italiana i els va unir en un front comú per aconseguir una banca que respongués als principis d'aquells que volien veure néixer una societat i una economia més justes. "Posa els teus diners allà on tens les teves idees" és el lema d'aquesta banca italiana. Actualment, Fiare s'està reconvertint en una cooperativa financera de segon grau d'àmbit estatal i agrupa diverses experiències i serveis que ja existeixen. Fiare ofereix serveis de préstec i dipòsit. Per dipositar els diners a Fiare s'ha de signar una declaració on es manifesta l'acord amb els principis ètics del projecte. Fiare té delegacions o oficines a Bilbo, Donosti, Gasteiz, Iruña, Madrid i Barcelona.

Una de les entitats pioneres en finançament ètic que actualment també està promovent el projecte Fiare és Coop57. És una cooperativa de serveis financers que té el seu origen en la lluita obrera dels treballadors i les treballadores de l'editorial Bruguera acomiadades de forma improcedent. Aquest col·lectiu va decidir crear una

cooperativa per a ajudar a finançar projectes socials i cooperatius amb part de les indemnitzacions rebudes.

Com que és una cooperativa, la persona, l'entitat o l'empresa que decideix dipositar-hi els estalvis o sol·licitar-hi un crèdit cal que se'n faci sòcia. I ser sòcia implica acceptar una sèrie de principis ètics i solidaris, alhora que permet participar a les assemblees, ser escollida pels càrrecs, etc.

A l'Estat espanyol, a més de Triodos, Fiare o Coop57, existeixen altres experiències de finançament ètic. Una d'elles és el GAP, una associació de persones que promou activitats d'economia solidària a partir de préstecs privats. El GAP, doncs, ofereix una altra forma d'utilitzar els estalvis. Una segona experiència és Luna, una societat anònima de València que destina les inversions de particulars a finançar projectes d'inserció laboral. Finalment, cal citar Oikocrèdit, una entitat d'origen holandès que destina el seu capital a la concessió de microcrèdits, uns crèdits de petites quantitats amb un interès molt baix i sense necessitat d'aval que es destinen a projectes cooperatius, a la cooperació internacional o a projectes d'autoocupació als països del sud.

"L'economia i els diners són mitjans al servei de la convivència i el desenvolupament en harmonia amb la Natura"

Darrerament, les entitats financeres convencionals estan fent una aposta per oferir fons d'inversió ètics i campanyes d'inversió social o mediambiental per promoure el que anomenen la seva responsabilitat social corporativa. Un dels avantatges d'aquestes iniciatives és que responen a una demanda cada vegada més gran de les persones que consumeixen i inverteixen en activitats que acostumen a aportar un grau de transformació social variable. Per contra, com a desavantatge, es poden interpretar com una disculpa o com un rentat de cara per part d'aquelles entitats que destinen la major part del seu capital a l'especulació o als negocis fraudulents, com pot ser la indústria armamentista, el blanqueig de diners, etc.

Núria del Río comenta: "L'economia i els diners -com tots sabem- són mitjans al servei d'una finalitat major: la convivència i el desenvolupament humà i social en harmonia amb la Natura". Després de conèixer aquestes experiències de finançament ètic es pot arribar a la conclusió que ja és possible fer-nos amos i mestresses dels nostres diners. ☺

Per contactar:

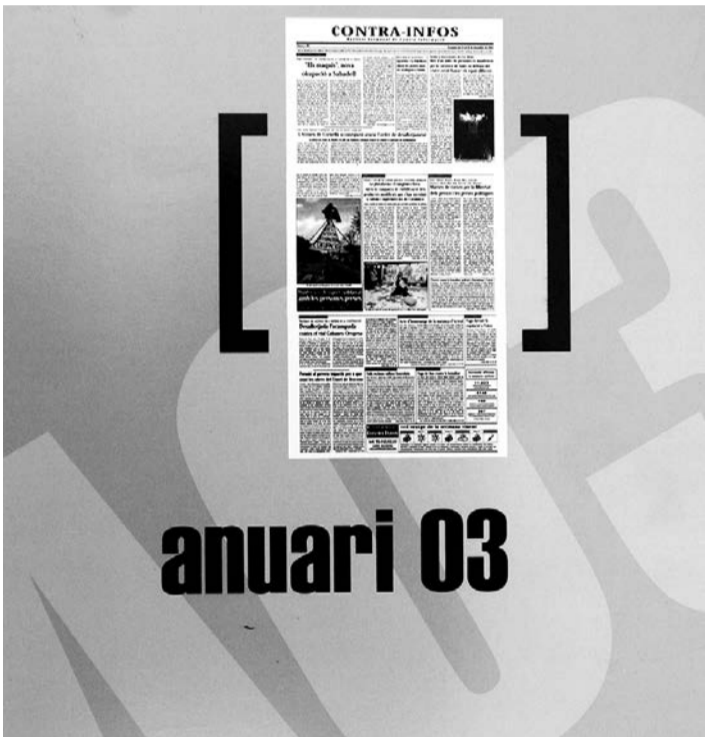
TRIODOS BANK
www.triodos.es – tel.: 902 360 940
FUNDACIÓ FIARE
www.fiare.org – tel.: 944 153 496
COOP 57
www.coop57.coop – tel.: 932 682 949
GAP
www.gap.org.es
IUNA
www.iuna.org
CAMPANYA DESARMEM LA BANCA
www.bbvasinarmas.org

EL BUTLLETÍ SETMANAL I GRATUÏT CELEBRA EL NÚMERO 500 AMB UN NOU DISSENY

Mig miler de 'Contra-Infos'

ELS ORÍGENS D'UN DELS REFERENTS DE LA INFORMACIÓ REBEL A BARCELONA

Roger Palà i Estel B. Serra /cultura@setmanaridirecta.info/

El 1 de juny de 1998 el col·lectiu Zitzània va editar el primer *Contra-Infos*, un butlletí mural per penjar a les façanes, parets i plafons dels centres socials ocupats i locals socials. Gairebé deu anys després i amb el mateix format, el dimarts 29 de gener el col·lectiu va celebrar el número 500 amb una festa i la presentació del nou disseny.

En tot aquest temps, el *Contra-Infos* no només ha estat pioner per la forma de treballar la comunicació de manera crítica, sinó que ha creat una autèntica escola de la contrainformació. Per les seves files hi han militat persones que s'han implicat en projectes tan diversos com *L'Accent*, *Illacrua* o la mateixa *Directa*, sense oblidar el germà *Usurpa*, un butlletí mural més centrat en la difusió de les activitats dels centres socials ocupats.

El periodisme alternatiu, però, no va néixer amb el *Contra-Infos*. La tradició contrainformativa del país és llarga i durant els anys setanta es va manifestar amb l'eclosió de la premsa de barri, en la majoria de casos de la mà d'associacions de veïns. Com explica el llibre *Del desencant a la contrainformació*, dels periodistes Albert Musons —mort recentment— i Gerard Maristany, "la premsa de barri aportava la possibilitat d'exercir llibertats que la dictadura agonitzant intentava

reprimir". En aquells butlletins i revistes hi havia l'espai per publicar allò que els grans mitjans de comunicació intentaven ocultar.

El desencant posterior a l'anomenada *transició* espanyola va suposar la fi o la institucionalització de moltes d'aquestes experiències. A mesura que passaven els anys vuitanta, els *fanzines* —pròxims al moviment *punk*— van prendre el relleu però, sovint, no deixaven de ser propostes aïllades i poc elaborades. El panorama va començar a canviar amb l'aparició de capçaleres històriques com *El Triangle*, que enguany compleix divuit anys, o *Illacrua*, que ja en compta setze. Però no ha estat fins el *boom* dels mitjans alternatius de finals dels anys noranta i la seva generalització gràcies a Internet que s'ha pogut visualitzar una alternativa potent pel que fa a la informació alternativa.

Els orígens de la contrainformació setmanal a Barcelona

El gener de 1998 el col·lectiu Zitzània va començar a editar una revista contrainformativa mensual de vuit pàgines. Després de quatre números, el grup va decidir impulsar una reunió amb d'altres col·lectius que treballaven en l'àmbit de la informació al voltant dels moviments socials a Catalunya i, concretament, a Barcelona. De la trobada —on van assistir-hi membres de publicacions com *La Burxa*, *l'Info Usurpa* i *Illacrua*— en va sorgir la idea del *Contra-Infos*, una proposta de difusió setmanal,

gratuita i en un format de notícia ràpida. Davant l'ofensiva mediàtica i criminalitzadora del PP, els nous moviments socials alternatius es van començar a autoorganitzar per produir i difondre la seva pròpia informació.

La redacció temporal es va instal·lar al centre social Can Vies, pel fort vincle amb el moviment d'ocupació d'aleshores —i amb l'actual. Des d'allà es va publicar el primer número. Poc temps després, Zitzània va decidir traslladar-se i implicar-se a l'Espai Obert, un projecte autogestionat entre diversos col·lectius i persones que actualment continua al barri de Sants.

Creació col·lectiva i espais conjunts

El pas dels moviments socials a Internet i la generalització de l'accés a aquest mitjà va transformar i agilitzar radicalment l'intercanvi d'informació. Fa deu anys, però, l'aparició del *Contra-Infos* va suposar un nexe centralitzador de la informació rebel a Barcelona. Per això el col·lectiu Zitzània sempre afirma que el butlletí és un instrument de i per la creació col·lectiva, una espècie d'altaveu de diferents grups i moviments. Per tant, el *Contra-Infos* no seria possible sense totes aquestes aportacions. I, al mateix temps, si el butlletí no hagués existit no s'haurien creat xarxes d'enllaç com la que existeix actualment al voltant de l'Espai Obert. Els dimarts a la tarda el local ha esdevingut el punt de

trobada de persones i col·lectius que recullen, deixen i agafen cartells de diferents convocatòries al marge del butlletí i l'*Info-Usurpa*. Seguint aquest fil, l'Espai i els dimarts també són dies de reunions i assemblees de col·lectius i moviments socials, de l'Oficina d'Okupació, d'informació que corre amunt i avall i de les darreres actualitzacions de la propera mobilització.

Segons els membres de Zitzània cada cop és més difícil mantenir aquesta dinàmica

La recepta: els dimarts a l'Espai Obert

En un sol dia, el *Contra-Infos* comença i acaba els dimarts a l'Espai Obert. A mig matí és l'hora de baixar el correu. Un llistat de missatges de llistes, col·lectius i persones individuals amb tot tipus de convocatòries, notícies i curiositats. Després de discriminar, remenar i triar, és el moment de confeccionar la graella, un requadre indispensable on figuren les notícies que apareixeran, qui les fa, si duen fotografia i —sobretot— l'ordre en què es presentaran. Un cop feta la graella, cal discutir-la, decidir quins són els temes que obriran la primera pàgina i com s'estructurarà la maquetació.

A partir d'aquí comença el compte enrere. Redacció, maquetació i enviar-ho a la Federació d'Associacions de

col·lectiva, "sobretot per la manca de gent que s'estigui a la redacció durant tot el dia i pels problemes i maldecaps que genera l'autogestió". Tot i això, el *Contra-Infos* continua i continuarà —ara amb un disseny que trenca l'antiga quadrícula— i anima totes aquelles persones que hi vulguin participar a fer-ho tan aviat com vulguin.

WWW.SINDOMINIO.NET/ZITZANIA
ZITZANIA@SINDOMINIO.NET
TLF.: 935 306 876 (DIMARTS)

Veïns de Barcelona, on sempre s'han fet les còpies, abans de les vuit del vespre. Des d'allà es recullen els *Contra-Infos* i es tornen a dur a l'Espai Obert, on ja els esperen diverses persones per fer els coneguts rotllos dels cartells.

Però la tasca del col·lectiu Zitzània no acaba fins més tard. Encara s'ha de traduir el butlletí al castellà, nota per nota, i muntar la versió electrònica en ambdues llengües. Un cop configurades, s'envien a un llistat de més de 3.000 subscriptors. Finalment, l'ensobriment i l'enviament de cartes a les persones preses. Tot plegat després de participar a la coordinadora setmanal de l'Espai Obert i de parlar sobre els elements de gestió quotidiana del col·lectiu. I apa, fins el dimarts següent.

La setmana tràgica del Rif

LA COMUNITAT AMAZIGA DE CATALUNYA

COMMEMORA LA MORT DEL LÍDER REBEL ABD EL-KRIM

'Catalunya i el Rif: història comuna'

6 DE FEBRER, AULA MAGNA DE LA FACULTAT D'HISTÒRIA DE LA UB

A PARTIR DE LES 16:30H. TAULA RODONA I PROJECCIÓ DE DOCUMENTAL

⇨ **Antònia Andreu**

/cultura@setmanaridirecta.info/

En perdre Cuba i Filipines l'exèrcit espanyol volia recuperar la seva imatge com a força colonial i es va desplegar al Rif, tot desafiant la seva població autòctona, de cultura amaziga. Des de 1912 el Rif formava part del protectorat espanyol al Marroc. La resistència popular contra l'ocupació es va esdevenir simultàniament a la Setmana Tràgica de Barcelona i va coincidir amb el rebuig i la negació de les mares catalanes a permetre que els seus fills participessin en una guerra injusta.

Per estrènyer llaços entre les cultures catalana i amaziga l'Assemblea Amaziga de Catalunya commemora el 45 aniversari de la mort a Egipte d'Abd el-Krim, el líder de la guerra d'alliberament que va tenir lloc al Rif entre el 1921 i el 1926. El

6 de febrer, a l'Aula Magna de la Facultat d'Història de la UB, se celebraran unes jornades amb una taula rodona sobre la colonització del poble amazic i la guerra química al Rif. Hi participaran l'advocat Hassan Ibdelkasm, membre de la Instància de les Nacions Unides sobre els Drets dels Pobles Autòctons; Ali Elidrissi, professor de filosofia i autor d'una biografia d'Abd el-Krim; Faissal Aoussar, vicepresident de la Xarxa de les Associacions del nord del Marroc per al Desenvolupament i la Solidaritat, i Joan Tardà, diputat d'ERC al Congrés espanyol que ha encapçalat la petició del seu grup perquè l'Estat espanyol demani perdó per la seva actuació al Rif i compensi el mal que ha causat històricament a la zona.

Gas mostassa

L'actuació de l'exèrcit espanyol al Rif va estar marcada per l'ús

indiscriminat d'armes químiques. Va ser el primer cop que es van fer servir a gran escala i contra la població civil en un conflicte bèl·lic. Les tropes colonials les van emprar com a represàlia per la derrota d'Annual, en la qual els rebels rifyens, comandats per Abd el-Krim, van derrotar l'exèrcit espanyol i van causar-li entre 6.000 i 8.000 baixes.

Espanya va respondre amb el llançament de bombes de gas mostassa contra els rifyens, unes armes prohibides pel dret internacional. L'acció va tenir conseqüències desastroses: ceguera, llaques, problemes respiratoris i càncers. Uns perjudicis que, a causa del caràcter cancerigen de les armes, encara són perceptibles pels descendents dels rifyens que les van patir. Actualment el Rif és la regió amb un índex més elevat de malalts amb tumors cancerigens de tot el Marroc.

Utopies en femení

UN DOCUMENTAL
RECUPERA LA
MEMÒRIA DE
LES DONES
ANARQUISTES A
CATALUNYA

⇨ **Estel B.Serra**

/cultura@setmanaridirecta.info/

Dones anarquistes que van viure el temps de la Segona República, la Guerra Civil, el franquisme i l'exili. Utopia en femení és el primer resultat d'un projecte ampli de recuperació de la memòria històrica i de gènere impulsat per la Universitat de Lleida. Un documental que recull una desena d'entrevistes a dones amb diferents graus d'implicació política, sindical, laboral, cultural i ideològica de l'entorn anarquista de la Segona República. Una reflexió al voltant de les causes del seu compromís ideològic i de la seva militància, així com dels entrebancs que aquesta els va generar

i les diferents solucions que van prendre.

La implicació quotidiana

El documental s'endinsa en les tasques i la vida quotidiana de les diferents dones, alterada pel cop d'estat militar contra el govern republicà, la guerra civil i el franquisme. Les entrevistes també recuperen la memòria revolucionària de les milicianes, les col·lectivitzacions de les treballadores, la creació de l'organització Mujeres Libres, les relacions lliures i, en definitiva, el somni del 1936. Al marge de les narracions dels testimonis, el muntatge inclou un recull d'imatges de les diferents èpoques que ajuden a contextualitzar i ambienten les històries. Gran part d'aquest material

és inèdit, cedit dels arxius personals de les protagonistes.

Les darreres oportunitats per al testimoni oral

L'objectiu fonamental de la filmació és recuperar la memòria de les dones anarquistes, un sector que, tal com assenyala el text de presentació del documental, "ha estat particularment absent dels treballs que s'han fet en aquest sentit (...)". Alhora, el temps corre en contra, ja que queden poques testimonis en bones condicions de salut que puguin ser entrevistades. El projecte, per tant, potser serà una de les darreres ocasions excepcionals per recollir la veu i la paraula d'aquelles persones que van viure la utopia en femení del 1936.

El carnestoltes de Mataró no tindrà 'Rei dels poca-soltes'

LA COMISSIÓ ORGANITZADORA DEL CARNESTOLTES ANUNCIA LA SEVA DISSOLUCIÓ I CRITICA EL PATRONAT DE CULTURA

⇨ **Blai Lindström**

/cultura@setmanaridirecta.info/

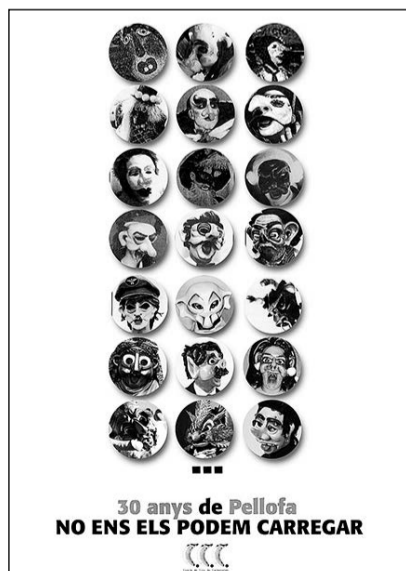
El Comitè de Crisi del Carnestoltes (CCC), la comissió organitzadora dels actes del Carnestoltes durant els darrers cinc anys, va anunciar en una roda de premsa el 21 de gener la seva dissolució i va acusar el Patronat Municipal de Cultura (PMC) de "carregar-se l'herència de 30 anys de 'pellofes'", que és el nom que rep el Carnestoltes mataroní. El CCC va declarar-se "incapaç de seguir liderant la celebració des d'un estatus d'entitat independent i responsable civil d'actes amb milers de persones". Per la seva banda, el president del PMC, Sergi Penedès, va declarar -també en una roda de premsa- que "no té sentit que l'administració assumeixi iniciatives

transgressores i irreverents que sorgeixen de la societat civil". L'Ajuntament assumirà l'organització dels actes sense la figura d'en Pellofa, assegurant que "aquest paper li toca a la gent. Si hi ha crisi de participació l'hem d'assumir".

Segons el CCC, en cap cas es va plantejar a l'Ajuntament "deixar la festa a l'estacada", sinó que es va proposar un "sistema de participació mixta" en què el Consistori assumís el vessant jurídic i econòmic i la gent involucrada pogués seguir col·laborant en la creació i desenvolupament dels actes. Els portaveus del CCC van explicar que no va ser fins el dia 14 de gener que des del PMC se'ls va comunicar "que quedaven desestimades totes les propostes relatives a actes que involucrin el rei Pellofa". La comissió

també va criticar el poc patrocini per part de les empreses locals i "l'espòli" -emparat per la legalitat vigent- de l'SGAE, que reclama quantitats per les activitats desenvolupades des de la seva fundació el 2003 del tot inassumibles per l'associació. Un dels portaveus del CCC recorda que són una entitat sense ànim de lucre i que el seu objectiu, lluny del d'obtenir un guany econòmic, ha estat fer créixer la festa del Carnestoltes. En aquest sentit esperen que el consistori mataroní es faci càrrec de les reclamacions de l'SGAE per no haver-les d'assumir des de la pròpia comissió.

Des del CCC opinen que la "incomoditat que propicia en Pellofa als que manen a la ciutat no pot morir" i animen a treballar per evitar que això passi.

Cartell del CCC reivindicant el vessant crític del Carnestoltes

El temps del pop, el rellotge del jazz

SANJOSEX
FESTIVAL BARNASANTS
CENTRE BARRADES, L'HOSPITALET DE LLOBREGAT. 24 DE GENER

↳ **Jordi Garrigós**
 /cultura@setmanaridirecta.info/

Amb una posada en escena bastant sòbria i un format més semblant a un conjunt de jazz que a una banda de pop, Sanjosex va presentar les seves noves cançons en el marc del festival Barnasants 2008. A dos quarts de deu, puntualment, va començar el recital del grup liderat per Carles Sanjosé, que va dividir l'actuació en dues parts en funció de la temàtica dels temes: l'home sol i l'home amb la resta. "Diumenge" i "Correr" van iniciar un concert basat majoritàriament en temes

extrets del seu últim treball *Temps i Rellotge* (Bankrobber, 2007). Els millors moments del recital van coincidir amb les seves cançons més conegudes. "Temps o Rellotge", "Fem l'amor" o "De Girona al Japó" van ser executades una darrere l'altra mentre la sala de butaques, bastant plena, gaudia d'un ambient íntim i pròxim gràcies a la interacció que Sanjosé va establir amb el públic. Melodies pop acompanyades d'elements del folk i la cançó d'autor, una barreja que resulta deliciosa en mans del músic de la Bisbal d'Empordà. Després d'una hora de repassar el bo i millor de la seva trajectòria, Sanjosex va fer

un primer bis i va interpretar la cançó de la nit, "Les mitgeres al descobert" –un dels seus primers èxits–, que va sonar realment potent en directe. Era el prefaci final després d'una vintena de temes on Sanjosex va mostrar una gran qualitat rítmica i sonora que el col·loca a la primera escala de la nova fornada del pop fet en la nostra llengua per mèrits propis. Per als amants de la nova escena emergent de pop independent en català la propera parada del Barnasants serà el concert de Mazoni, també de la flota Bankrobber, el proper 6 de març.

'Echelon, la red de espionaje planetario'

DIVERSOS AUTORS
MELUSINA, 2007
201 PÀGINES

Un cop acabada la Segona Guerra Mundial, la guerra freda va ser el motiu perquè els Estats Units i el Regne Unit seguissin col·laborant en una xarxa conjunta d'espionatge que –ampliada al Canadà, Austràlia i Nova Zelanda– dona la capacitat d'interceptar comunicacions a nivell planetari a tots aquests estats. L'editorial Melusina publica, en una versió esporgada de reiteracions i divagacions jurídiques, un informe tècnic del Parlament Europeu que afirma que aquesta xarxa, Echelon, existeix i continua en actiu. Les conclusions són profundament inquietants: les comunicacions teòricament privades no ho són i

organitzacions amb un passat tant sospitós com la CIA no responen davant cap organisme si vulneren la intimitat dels ciutadans que no són nord-americans. Però l'èmfasi en l'avantatge estratègic que suposa Echelon pel teixit empresarial americà fa que el text sembli un intent de legitimar una iniciativa similar per part de la UE. **IGNASI FRANCH**

'Can Tunis'

DIRECCIÓ I GUIÓ: JOSÉ GONZÁLEZ MORANDI I PACO TOLEDO
CATALUNYA, 2007
86 MINUTS
DÍDAC FILMS, TVC I TVE

La memòria de la barriada de Can Tunis ens apareix a la gran pantalla a través d'un documental que es podrà veure durant poc temps al cinema Casablanca de Gràcia. Es tracta de la cara oculta enmig de la Barcelona postolímpica, moderna i turística. El barri perifèric de Can Tunis va esdevenir durant els anys noranta la "Meca" dels tòxicomans a la recerca de la seva dosi diària. El documental mostra la història d'un jove habitant del barri, Juan, que ha de lluitar per no enfonsar-

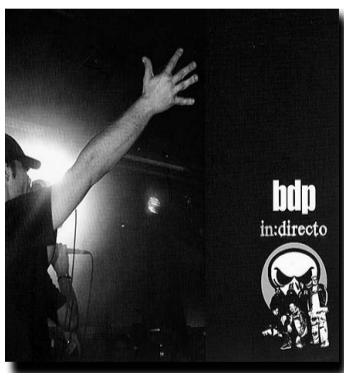
se en un món on, a l'hora de jugar a lladres i serenos, tots volen ser lladres. El documental es va rodar en ple procés de "sanejament" del barri, en un context marcat per l'amenaça de l'expropiació, finalment culminada, i la lluita per la dignitat veïnal. El film ha recollit premis al festival IDFA d'Amsterdam i al Festival Internacional de Cinema de Gijón i compta amb una banda sonora a càrrec de Màrtires del Compás. **BLANCA BALANYÀ**

'Sabotaje cultural. Manual de uso'

KALLE LASN
TRADUCTORA: GEMMA GALDÓN
EL VIEJO TOPO, 2007
237 PÀGINES

Amb aquest volum l'activista Kalle Lasn va oferir una visió panoràmica del seu desencís respecte al món actual, un seguit de reflexions crítiques sobre diferents àmbits de la realitat nord-americana. L'autor ataca frontalment la televisió, el món de la publicitat i la tirania de les grans empreses mentre mostra el seu desengany respecte a l'actual encarnació del somni americà, que veu convertit en una existència d'ansietat, deutes bancaris i consum desfermat i infeliç. L'aposta per recuperar el contacte amb la natura i crear espais lliures del bombardeig de percepcions es combina amb propostes per canviar l'ortodòxia econòmica imperant o per prendre mesures legals per acabar amb la impunitat de les empreses i els seus executius. Una curiositat és la comprovació que els diners no ho compren tot: el col·lectiu Adbusters de Lasn va provar de comprar espais publicitaris pels seus anuncis satírics o contestataris i diverses televisions els van rebutjar. **I.F.**

Band Del Palo

'IN:DIRECTO'
GAME OVER RCDS

La gira *10 años comiendo mierda* va significar un punt d'inflexió en la trajectòria dels reusencs Band Del Palo. Durant els sis primers mesos de 2007 es van "patejar" la Península a base de rap i metal i amb la companyia d'una càmera de vídeo que il·lustra molt bé el documental que acompanya aquest treball doble, CD i DVD. El disc, en directe, es va enregistrar a la sala Soundtrack de Tarragona l'estiu passat i el seu repertori de prop

de vint temes resumeix molt bé els diferents treballs que la banda ha editat al llarg d'aquests deu anys. Al DVD, a banda de trobar-hi el concert en directe i algunes imatges de la gira amb els moments demencials com a fil conductor, també s'hi veuen videoclips, fotos i la seva discografia detallada. El disseny de tot el treball del disc i el so definitiu és brillant. La seva presència convida a descobrir el grup als que encara no el coneixieu. **DAVID VÁZQUEZ**

cultura@setmanaridirecta.info

RECOMANEM

DEL 31 AL 3 DE FEBRER. CARNAVAL A 9 BARRIS
 Dijous: 16h, Mirador de Torre Baró. Barcelona. Dia de la truita, amb el grup d'animació Rimpallunes. Divendres: 18h, Via Júlia. Arribada del carnestoltes amb animació de La Paparra i pregó. Dissabte: 19h, Via Júlia. Rua amb concurs de comparses i premis al final. Ball amb l'orquestra Virus i Dj Pati. 23 h, Ateneu Popular de Nou Barris, c. Portlligat. Diumenge 3: 12h, plaça Angel Pestaña. Carnaval infantil amb el grup d'animació D Parranda.
 Organitza: Ateneu Popular de Nou Barris.

DIVENDRES 1. NIT DE CARNESTOLTES AL POBLENOU
 20:30h Cercatasques amb txaranga. Inici a l'Ítaca, c. Pallars, 230, Barcelona i final amb Festa a l'AP Octubre, c. Badajoz, 23. Hi haurà concurs de disfresses!
 Organitza: Ítaca i AP Octubre. info: www.poblenou.org

DISSABTE 2. CARNESTOLTES SOLIDARI AMB L'EDUCACIÓ LLIBERTÀRIA
 Espai Obert, c. Violant d'Hongria, 71, 1er. Barcelona.

DISSABTE 2. CARNAVAL A L'ADRIANTIC
 23h. Via Trajana, 11. Barcelona. Entrada 10 euros amb birra o refresc.
 Organitza: Espai Artístic Contemporani

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIJOUS 31

Estrena dels documentals 'Els adolescents davant del món' i 'La participació a l'escola'
 20:30h Servei Civil Internacional
 C. Carme 95, baixos. Barcelona.
 Debat posterior amb Héctor Colunga i Silvia Castillo, de l'IES Marianao, Raquel Jiménez, del sindicat educatiu Ustec-Stes i Jordi Oriola, autor dels documentals.
 Organitza: SCI Catalunya
 formacio@sci-cat.org - tlf: 934 417 079

"Parking anímic". Acció teatral
 Dijous 31 de gener, divendres 1, dissabte 2 de febrer a les 21h. Diumenge 3 a les 20h.
 Antic Teatre. c. Verdaguer i Callis 12, Barcelona
Parking anímic és la metàfora des de la qual es recrea un espai de trobada. Quatre persones revelen les actituds a les quals recorren per el·ludir qualsevol situació compromesa. Creació i interpretació: Àngel Zotes, Natalia Jiménez, Pere Thomas, Mercè Moreno. Audiovisual: Àngel Zotes, Mercè Moreno, Pep Duran. Tècnic de so i llum: Pep Duran. Preu: 6 euros
 Organitza: Col·lectiu Retahilas

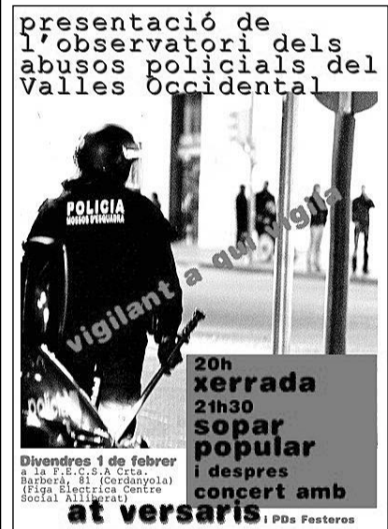
DIVENDRES 1

Xerrada 'Els moviments socials urbans'
 19h. Servei Civil Internacional
 C. Carme 95 baixos. Barcelona.
 Amb Albert Recio, professor titular del Departament d'Economia aplicada de la UAB i director del Postgrau en economia cooperativa, en el marc del Cicle sobre moviments socials i governabilitat global.
 Organitza: SCI Catalunya
 formacio@sci-cat.org - tlf: 934 417 079

Exposició 'La Revolució Llibertària'
 Fins el diumenge 3 de febrer.
 Municipal de Ronda de Queralt s/n. Berga.
 Exposició elaborada per la CGT i la Fundació Salvador Seguí.
 Organitza: Centre d'Estudis Josep Ester Borràs i l'Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat de Berga
 www.memorialibertaria.org

Xerrada: "Els Drets Humans a Euskal Herria"
 19:30h Rectorat de la Universitat de Lleida
 Amb Julen Arzuaga, jurista i Coordinador de Behatokia-Observatori Basc de Drets Humans.
 Organitza: CSA La Maranya.

Presentació de l'Observatori d'Abusos Policials del Vallès Occidental
 20h. Centre Social FECSA.
 C. Barberà, 81. Cerdanyola.
 Presentació del dossier *Deconstruint el model de seguretat actual*, de l'activitat de l'observatori a la comarca i d'una web que es posarà en funcionament aquesta setmana i que pretén ser un punt d'informació i de recull de casos de possibles abusos policials.
 Organitza: Observatori d'Abusos Policials del Vallès

DISSABTE 2

Projecció del documental 'Diario de guerra de un payaso'
 16:30h. Cinema Alexandra de Barcelona.
 De Mikio Tsunekawa al festival Docs Barcelona.
 El documental retrata la tasca d'un grup de Pallassos Sense Fronteres a Palestina i comptarà amb la presència de Pallassos Sense Fronteres i el director del documental.
 Pots enviar un correu a elrepte@barcelonatv.cat per reservar les butaques que vulguis.
 Organitza: Pallassos Sense Fronteres.

Jornada Residus i Canvi climàtic a la Fira ecològica
 De 10h a 20h Sala d'actes de Ca n'Atmeller.
 C. Jacint Verdaguer, 95 bis. Molins de Rei.
 Fira de la Candelera (1,2 i 3 de febrer de 2008) de Molins de Rei. Objectus principals: compartir informació actualitzada sobre el marc de gestió de residus, tant a nivell català com europeu, debatre les conseqüències d'aquestes decisions i normes i coordinar propostes d'acció conjuntes. Al mateix temps la Fira Ecològica

es farà cada dia al Pati del Palau dels Recasens.
 Organitza: Plataforma cívica per la reducció de Residus.

DIUMENGE 3

Cinefòrum 'Idi i Smotri. Masacre, ven y mira'
 18h. al c. Verdi, 28 baixos dreta. Barcelona.
 Passi d'una pel·lícula de l'any 1985 del director Elem Klimov, que es va fer per celebrar el quarantè aniversari de la victòria aliada a la Segona Guerra Mundial. El film relata, a través dels ulls d'un nen, la matança sistemàtica dels bielorussos durant la guerra.
 Organitza: Captura recerca documental
 www.laquimera.org/captura

DILLUNS 4

Projecció del documental 'La cárcel late' per continuar debatent sobre l'avortament lliure i gratuït
 19h. a Ca La Dona. C. Casp, 38. Barcelona.
 La pel·lícula relata la història de Susana Colimán, una jove Mapuche que va matar el seu fill en néixer. Amb un punt de vista diferent el film presenta uns fets on ella és la víctima de l'abandonament institucional, de la violència familiar i del poder judicial.
 Organitza: Ca La Dona.

DISSABTE 2

Exposició: 'La Revolució Llibertària'
 Del 5 al 10 de febrer. De 17h a 20h
 Local de la Federació Comarcal de la CGT del Baix Llobregat.
 Ctra. d'Esplugues, 46. Cornellà de Llobregat.
 Dimarts 5: Xerrada-Debat amb la historiadora Maria Àngels Rodríguez sobre les milícies llibertàries. Divendres 8, 18h: passi del Documental *Vivir la Utopia* i debat.

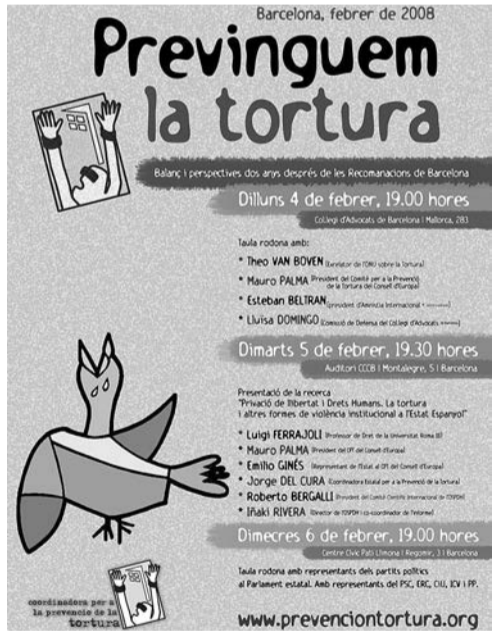
Presentació del número 94 de la revista 'Viento Sur', que publica el monogràfic 'Agricultura y alimentación S.A.'
 19h. Llibreria La Central. c. Elisabets, 6. Barcelona
 Amb Esther Vivas (*Viento Sur*), Xavier Montagut (Xarxa de Consum Solidari), Mónica Vargas (Observatori del Deute en la Globalització), Pep Riera (exdirigent de la Unió de Pagesos).
 Organitza: *Viento Sur*.

SORTIM DE CASA

9 DE FEBRER
MANIFESTACIÓ DE SUPORT ALS CONDUCTORS/ES DE BUSOS DE TMB
 18h Plaça Universitat. Barcelona
 CONVOCA: CONDUCTORS/ES D'AUTOBUSOS DE TMB

4-6 DE FEBRER
JORNADES SOBRE PREVENCIÓ DE LA TORTURA
 Dilluns 4: 19h, Col·legi d'Advocats de Barcelona. Taula rodona amb Theo Van Boven, Mauro Palma, Esteban Beltrán i Lluïsa Domingo. Dimarts 5: 19:30h, CCCB. Presentació de la investigació *Privación de Libertad y Derechos Humanos. La tortura y otras formas de violencia institucional en el Estado español*. Dimecres 6: 19h, Pati Llimona. Taula rodona amb els partits polítics catalans amb representació al Parlament espanyol.
 ORGANITZA: COORDINADORA PER LA PREVENCIÓ DE LA TORTURA

DISSABTE 2
INAUGURACIÓ DE LA BIBLIOTECA AUTOGESTIONADA DE CLOT-CAMP DE L'ARPA AL CSO LA REVOLTOSA
 18h CSOA La Revoltosa, c. Rogent, 82. Barcelona

El CSOA La Revoltosa, artèria principal del barri de Clot-Camp de l'Arpa, es va obrir amb la il·lusió de recollir la veu de les lluites històriques veïnals del barri. Una d'aquestes lluites des de fa molts anys ha estat la de poder comptar amb una biblioteca pública. El Districte, un cop rere l'altre, ha demostrat el seu desinterès per les necessitats i demandes del barri i, davant la seva desídia, La Revoltosa, recolzada pel moviment associatiu veïnà, ha posat bona part dels seus esforços per gestar aquesta biblioteca. Els llibres amb què compta són fruit de la cessió de la biblioteca de l'associació El Brot, de Sant Andreu, que s'ha fet ressò d'aquesta demanda.
 Organitza: CSOA La Revoltosa

NO OBLIDEU...

La indirecta

L'ENTREVISTA // LILIAN THURAM, JUGADOR DE FUTBOL

“Estem anant en direcció a un mur i tots ho sabem i no canviem res”

Lilian Thuram té 36 anys i va néixer a l'illa de Guadalupe, tot i que es va criar en un suburbi de París. És jugador del Futbol Club Barcelona. Ha guanyat una lliga francesa, quatre lligues italianes, una Copa de la UEFA, una Eurocopa i un Mundial. Està preparant la Fundació Lilian Thuram amb l'objectiu d'educar infants contra la discriminació i el racisme. Més enllà del futbol, és una de les veus més respectades a França. Durant les últimes eleccions generals franceses es va reunir amb Ségolène Royal, la candidata del Partit Socialista, i es va manifestar totalment en contra de les polítiques socials i racials de l'actual president Nicolas Sarkozy.

Albert Garcia

Isaac Vilalta

entrevista@setmanaridirecta.info/

Es parla molt de la vida privada de Sarkozy i ja gairebé ens oblidem del que està fent com a polític.

Actualment no hi ha espai per a la reflexió i és complicat fer-se una idea de les coses i ser crític. Tenim molta, molta informació. Cada dia es parla de Sarkozy, bé o malament. Centralitza i, a més, dirigeix molta informació! Sarkozy és un avançat del seu temps. És jove i entén que la gent passa ràpidament d'una cosa a l'altra. Nosaltres difícilment podem reflexionar amb calma i ell juga amb això. Quan era candidat a la presidència ja era una persona important dins el món de la comunicació i té un gran domini de la publicitat. Quan l'has vist cent vegades, mil vegades, no reflexiones sobre què t'ha dit perquè ja estàs acostumat a veure'l. Aquesta és la seva estratègia. Possiblement és el primer president de l'era de la comunicació. Vivim en un món amb molta informació i, així, és difícil que la gent es concentri en el que fa. Per mi això és negatiu. Per ell, lògicament, no ho és.

“El que passa a les ‘banlieues’ és un problema de tot França”

T'has implicat molt amb la problemàtica de les banlieues. Fins i tot n'has discutit amb Sarkozy... El que passa a les banlieues és un problema de tot França. Els polítics necessiten parlar de les banlieues en negatiu, sempre envien missatges negatius. Però la realitat de les banlieues és un problema socioeconòmic i d'injustícia social,

ja que hi ha gent que té dificultats. Hem de mirar com podem fer que la societat sigui més justa, però és difícil trobar solucions. És més fàcil dir: “Aquesta gent genera problemes, no són francesos, no són com nosaltres”. És un problema global, estem en una època en què tot és més dur. Necessitem un canvi en l'economia mundial. El món viu immers en una guerra econòmica. Crec que durant els pròxims 50 anys la cosa canviarà molt.

El decreixement econòmic és un dels camins?

Estic llegint un llibre sobre el decreixement i m'interessa molt el que planteja. Necessitem reflexionar sobre com volem canviar el món. Perquè tots ens trobem dins aquest món i penso que no és possible un món diferent. Aquest és el perill, que nosaltres no pensem que necessitem canviar-lo. Perquè si no ho fem matem el planeta. Estem anant en direcció a un mur i tots ho sabem i no canviem res. Però nosaltres no podem canviar-lo, podem fer coses petites però no el podem canviar. Qui pot fer-ho són els polítics, la gent amb poder i diners, els patrons...

T'has trobat amb actituds racistes a Barcelona?

No, per mi és gairebé impossible. La gent em coneix, sap que sóc en Thuram. Barcelona és una ciutat multicultural, però per mi no és cap sorpresa. És normal, és una ciutat molt important, molt guapa... La gent vol viure aquí. Jo parlo amb persones d'aquí i saben que hi ha molta gent d'ètnies diferents i que parlen llengües diferents. I això és molt bonic. Espero que la ciutat s'anticipi als problemes. Si un dia la gent comença a tenir problemes de feina crec que hi haurà un conflicte important. Ara la convivència és fàcil, però ho necessito veure quan les coses

no vagin tan bé. Per exemple... parlem sobre la identitat catalana. Si jo tinc un fill aquí, si un africà té un fill aquí, com el tractaran? Com un català? Aquest serà vertaderament el problema. El problema del racisme arriba amb la segona generació d'immigrants.

“El problema del racisme arriba amb la segona generació d'immigrants”

Fa uns mesos vas participar en un acte de suport a La Bressola i al català a Perpinyà...

Sóc molt sensible a aquesta realitat perquè sóc de Guadalupe i allà també tenim el problema de la nostra cultura i la nostra llengua. Quan era petit no podia fer servir la meua llengua a l'escola. Penso que és molt important tenir una cultura pròpia i mantenir-la. Has de tenir la teua identitat i mostrar-te obert al món. La gent és racista perquè té por que la gent de fora vingui a robar-li o a prendre-li la cultura. Però no és així, ja que si coneixes bé la teua cultura saps que la cultura es mou i canvia. Es va formant amb el pas dels segles, poc a poc. La cultura catalana d'avui no és la mateixa de fa dos segles, és normal. Jo, abans de venir, ja sabia algunes coses sobre la cultura i el fet diferencial català i ho sabia precisament pel Barça, per la imatge que projecta. Crec que el Barça és molt important per Catalunya. Treballar per la llengua com fa La Bressola és molt important, però la llengua també canvia. Nosaltres no ho podem apreciar perquè en som

parlants, però si xerres amb el teu avi et dirà que estàs dient una paraula d'una forma diferent a la que feia servir ell al seu temps. I no passa res, és així.

Parlem de futbol. No sé si encara es pot ser romàntic en el món del futbol. Creus que s'ha convertit en un negoci?

El futbol també està canviant. Canvia el joc, ara és més físic i més ràpid, abans era més tècnic. Com la societat, tot el que envolta el futbol també canvia. El màrqueting, la importància de guanyar... El futbol no és un món a part, no hi ha un món només del futbol. No, no, el futbol forma part de la societat i és impossible ser diferent de la societat. Bo o no això forma part de la nostra societat, tot i que jo no crec que sigui el camí que ha de seguir el futbol. Estem en un camí molt individualista i això és perillós. Crec que aquest no és el camí.

Els futbolistes són lliures a l'hora de parlar de política i de temes socials?

Els futbolistes som lliures de parlar del que vulguem. Abans de ser futbolistes som persones. No crec que hi hagi cap problemàtica pel fet de ser futbolista o no. El problema és que no sé si hi ha molta gent que et parli de temes socials. Hauries de preguntar-ho als jugadors. Tot i així, no ens fan aquest tipus de preguntes, sinó que ens demanen per altres coses. Segurament si demà vens a una roda de premsa no em preguntaràs per les problemàtiques socials. És una roda, no és un problema dels futbolistes. Nosaltres som com la gent de fora. Però també és cert que, com a futbolistes, tenim un perill: la nostra posició mediàtica fa que les nostres paraules tinguin molta repercussió i esdevinguin un altaveu. I de vegades els jugadors tenen por d'això. ●

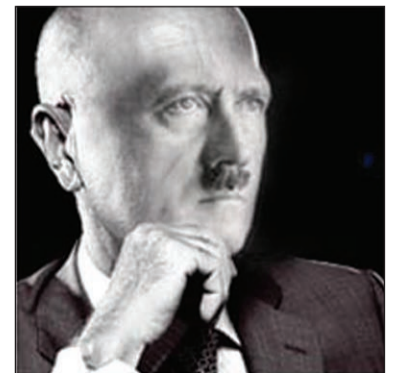
Mentides pietoses

Matthew Tree

opinio@setmanaridirecta.info/

Davant el nou fenomen de la immigració massiva a Catalunya el racisme de segons quins autòctons pren diverses formes, però la forma realment racial del racisme, aquella que dona per descomptat una suposada identitat corpuscular –reflectida, per exemple, en les paraules d'un taxista barceloní que fa un any em va dir: “Con tanta inmigración, cada vez hay menos sangre española”– va a la baixa. Ara s'estilen més aviat els prejudicis filtrats a través de rumors, de xerrameca, de veritats a mitges o mentides a seques. Per exemple, els rumors que han circulat des de fa anys sobre el fet que als immigrants els permeten obrir les botigues fins tard sense cap mena de llicència; o que els immigrants estan col·lapsant les infraestructures de la Seguretat Social; o que els immigrants tenen preferència a l'hora d'accedir als pisos de protecció oficial, etcètera. Es tracta d'una versió bastarda i esbiaixada del (normalment fiable) sentit comú. Doncs bé, a l'últim número de la revista de l'Ajuntament de Barcelona, *Metropolis*, surt la informació següent, la qual fa referència als tres rumors acabats d'esmentar: “Els locals petits d'alimentació i drogueria estan legalment autoritzats a obrir fins tard i els dies festius. Menys del 10 per cent d'inscrits en les llistes d'espera dels serveis sanitaris són estrangers. Els estrangers sols reben el 7 per cent del total de pisos protegits”. Al mateix article trobem una llista llarga d'estadístiques antitòpiques semblants. Llàstima, doncs, que gairebé ningú no llegeix *Metropolis* fora de les oficines del mateix Ajuntament. Perquè no estaria de més que aquestes estadístiques es mostressin ben visibles –en format de cartell, pantalla informativa o banderola omnipresent, si cal– a cada cantonada de cada municipi de Catalunya. Llavors potser tots plegats posaríem una mica de senyal pel que fa al famós tema de la immigració. En comptes d'això, què tenim? Les parets plenes de pòsters de Duran i Lleida amb eslògans del tipus *No hi cap tothom, a Catalunya*. Que se'n vagi ell, doncs. Política de sentit comú!

9UBJIDITAT

La gent no se'n va del seu país per ganes sinó per gana. Però a Catalunya no hi cap tothom.